tevhid

Zilkâde 1434

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | EKİM 2013 | YIL: 2 | SAYI: 21 | FİYATI: 5 ₺

BAŞYAZI'11

ÇOCUKLARIMIZ VE EĞİTİM SORUNU

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ
“Şimdi Sen
RABBİNE Kulluk Et
ve Kurban Kes.”
(108/Kevser, 2)

Çocuklarımız ve Eğitim Sorunu

ZİLKÂDE 1434
EKİM '13 SAYI: 21

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Yeni eğitim sezonunun açılmasına binaen, bu ayki gündemimizi çocuklarımız ve eğitim sorunu oluşturdu.

Dünyanın dört bir yanındaki çeşitli fraksiyonlar/akımlar kendi fikirleri doğrultusunda eğitimini vermektedirler. Başta bulunduğumuz coğrafya ve diğer yerler bunun üzerine ciddi bir sermaye kurmuşlar, bunun idamesi için her türlü çabayı göstermişlerdir. Bunun yanında ideolojik saplantılara giren günümüz tağutları, halkı kendisine entegre etmek, onları alıklaştırıp, düşünme muhakemelerini dumura uğratmak için, her daim eğitim konusunda hassas davranıp açlık ve sefaleti arka plana atmıştır. Bu da her kesim tarafından düşünülmesi gereken ayrı bir husustur.

Burada bizler kendi evlatlarımızı onların puthanelerine göndermiyoruz. Fakat bu, çocuklarımızı Müslümanların eğitimine vermekle üzerimizden bir takım sorumlulukların kalkması anlamına gelmiyor.

İyi bir eğitim hayatı, iyi bir aile yapısından geçer. Bu konuda tecrübe sahibi eğitimcilerin ortak vurgu yaptığı nokta; aile yapısı İslam'a uygun olan çocukların eğitimde başarılı olduğudur. Aile yapısında dini veya ahlaki olarak cahiliye kalıntıları bulunan ailelerin çocukları ise eğitim sürecinde başarısız oluyorlar.

Bu zorlu imtihanda hakka teslim olmuş kardeşlerimiz için Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım ve basiret talep ediyoruz.

'Âlemlerin Rabbi'ne hamdolsun' duamız ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Zilkâde 1434
Ekim 2013
Sayı: 21
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları
Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitapevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/Diyarbakır 0 (541) 857 34 20

EBU HANZALA

İhtilaf Fıkhı:

-6- Fıkıh İmamlarının İhtilafı ve Sebepleri

Deliller arasında zahiren çakışma olabilir. Bu delilin kendinden değil insanların anlayışından veya rivayet edenlerin hatalarından kaynaklanır.

Allah'ın adıyla…

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

İhtilaf fıkhı başlıklı yazımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz. Son yazımızda fıkhî ve ameli alanda vuku bulan ihtilaflara değinmeye çalışmıştık. Alimlerin ihtilaf sebeplerini ve bunları bilmenin faydalarından söz etmiştik. Bir çok alimin bu konuda müstakil eser verdiğini, kimisinin usül kitaplarının ilgili bölümlerinde bu konuya değindiğini zikrettik. Bu yazımızda fıkıh konusunda yaşanan ihtilafların sebeplerine değineceğiz. Aynı zamanda bu esbaba dayalı olarak vuku bulan ihtilafın İslam'ın kabul edip genişlik tanıdığı ihtilaf cinsinden olduğunu da anlamış olacağız.

1. Usül kaidelerinde vuku bulan ihtilaf

Usül, adından da anlaşılacağı üzere asıldır. Şer'i hükümler onun üzerine bina edilir. Şeriatın aslı olan Kur'an ve Sünnet'e alimler yaklaşırken, bir usül çerçevesinde yaklaşırlar. Doğal olarak usülde ihtilaf eden fukaha, şer'i hükümlerde de ihtilaf edecektir.

Bunun için en uygun örnek *'emir ve nehiy kalıplarının delaleti'* meselesidir. Tüm ulema İslam'ın esası olan Kitap ve Sünnet'in delil olduğunda ittifak halindedirler. Delil olan naslarda, Allah ve Rasûlü'nün bize yönelttiği emirler ve yasaklar vardır. *'Bunları gördüğümüzde ne anlamalıyız?'* sorusuna, her alim farklı cevaplar ver-

miştir. Cumhuru fukaha ve Zahiriler arasında yaşanan ihtilaf, bu soruya verdikleri cevapta da saklıdır.

Cumhur ulema, emir ve nehyi varid olduğu konuya göre ele almışlardır. İbadetlerde vuku bulan emirleri vacip, adap babında vuku bulanları ise irşad olarak kabul etmişlerdir. Allah'ın veya Rasûlü'nün ibadetlerle ilgili emirlerini kesin olarak anlamış, adap babından olanlarını da müstehap kabul etmişlerdir.

Ancak Zahiriler bu ayrımı kabul etmediklerinden, cumhurun *'müstehaptır'* dediği bir çok hükme *'vaciptir'*, terki ise *'haramdır'* demişlerdir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadisinde:

"Sağ elinle ye ve önünden ye." [1] buyurmuştur.

Burada zikredilen *'sağla yeme'* emredilmiştir. Cumhur sağla yemeyi sünnet kabul eder. Çünkü bu emrin varid olduğu yer, adap babıdır. Zahiriler bu ayrımı yapmadıklarından, bu hükme vacip demişlerdir.

Başka bir hadisinde Rasûl sahabeye emretti:

"Cenazeyi kaldırmada acele ediniz. Şayet salih biriyse onu hak ettiği hayra ulaştırmış olursunuz. Salih biri değilse de bir an önce o şerden kurtulmuş olursunuz." [2]

Cumhuru ulema bunu adap babından sayar ve müstehap der. İbni Hazm *rahimehullah* ise bunu vacip görmüş ve bu emre uymayanları veya bu emre müstehap diyenleri ağır bir dille kınamıştır.

Nehiy de bunun gibidir. Cumhuru ulema her yasağı aynı kategoride ele almamıştır. İbadetlerde varid olan yasakların kesinlik ifade ettiğini söylerken, insanların kendi aralarındaki sözleşmelerde, nehyi sınıflara ayırmışlardır. Meselenin özü ve temelinde vuku bulan nehyi kesin olarak değerlendirmiş ve sözleşmeleri geçersiz saymışlardır. Ancak bunun dışında kalanlarıysa riayet edilmesi gerekmekle beraber, sözleşmeleri iptal etmeyen yasak olarak değerlendirmişlerdir. Zahiriler ve kısmen hadis ehli bu konuda farklı tutum izlemiştir. Varid olan nehiyleri mutlak olarak ele almış, bu nehiyleri işleyenleri günahkar, amellerini geçersiz saymışlardır.

Cumhuru ulema her yasağı aynı kategoride ele almamıştır. İbadetlerde varid olan yasakların kesinlik ifade ettiğini söylerken, insanların kendi aralarındaki sözleşmelerde, nehiyi sınıflara ayırmışlardır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yasakladığı çoğu alışveriş türü bu cinstendir.

"Dışardan gelen satıcıları karşılamayın, şehirli olan dışardan gelenin malını satmasın." [3] [4]

"O neceş alıverişini (malı satmak için övmeyi ve fiyatı arttırmayı) yasakladı." [5]

"Sizden biri kardeşinin anlaştığı mal üzere alışveriş yapmasın." [6]

Cumhur bu ve benzeri yasakları sözleşmenin aslından saymamıştır. Yapılmaması gerektiğine vurgu yapmakla beraber alışverişi geçerli saymışlardır. Ancak Zahiriler burada farklı tutum izlemiş ve cumhurla ihtilaf etmişlerdir.

Bunun bir örneği de kıyas meselesidir. Kıyası hiç kabul etmeyenler (Zahiriler), geniş anlamda kabul edenler (Hanefiler ve rey ehli) ve dar anlamda kabul edenler (Cumhur) olarak alimler üçe ayrılmışlardır.

Buna binaen ihtilaflar vuku bulmuştur. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde şöyle bir hadise yaşandı:

---

1. *Buhari*
2. *Buhari, Müslim*
3. *Piyasayı bilmeyen bedevi köylülerin kandırılmaması içindir.Şehrin girişinde tüccarlar onu aldatıp malını değerinden çok düşük fiyata alabilirler. Ancak şehre girmesi ve piyasayı müşahade etmesi durumunda aldatılma riski azalır.*
4. *Buhari*
5. *Buhari*
6. *Buhari*

Biri:

"— Ey Allah'ın Rasûlü, helak oldum! dedi. Rasûlullah,

— Seni helak eden şey nedir?, diye sordu. O kimse,

— Ramazanda hanımımla cinsel ilişkide bulundum, dedi. Peygamber,

— Bir köle azad edecek bir şey bulabilecek misin?, buyurdu. Adam,

— Hayır, dedi. Rasûlullah,

— İki ay peş peşe oruç tutabilecek misin?, diye sordu. Adam yine,

— Hayır, dedi. Peygamber,

— Öyleyse altmış fakiri doyuracak bir şey bulabilecek misin?, buyurdu. Adam yine,

— Hayır, dedi. Sonra o adam oturdu. Derken Peygamber'e içinde hurma dolu bir zembil getirildi. Rasûlullah, o adama,

— Bunu al da birilerine sadaka olarak ver, buyurdu. Adam,

— Bizden daha fakir bir kimseye mi vereceğim? Medine'nin karataşlı iki tarafı arasında buna bizden daha muhtaç bir aile yoktur, dedi. Bunun üzerine Peygamber güldü, hatta yan dişleri göründü. Sonra o adama,

— Haydi git, bunu ailene yedir, buyurdu." [7]

Bu hadis Ramazan günü eşiyle beraber olanın kefaretini anlatmıştır. Fukaha yine orucu bozan yeme ve içme vuku bulduğunda, cezanın ne olacağında ihtilaf etmiştir.

İmam Malik ve Ebu Hanife *rahimehumullah* bu hadise kıyas yaparak aynı kefaretle cezalandırılacağını söylerler.

İmam Ahmed ve hocası İmam Şafii *rahimehumullah* kıyası kabul etmelerine rağmen birinci görüşü savunmamışlardır. Onlar sadece bir gün kaza tutar demişlerdir. Çünkü kıyası kefaretlerde kabul etmemiş veya cinsel münasabet için

zikredilen kefaretin illetini yeme ve içmeye uygun görmemişlerdir.

Zahiriler ise kıyası kabul etmediklerinden, bu kefaretin sadece cinsel ilişkiye özel olduğunu söyler, yeme içmeyi buna dahil etmezler.

Bunun gibi usül kaidelerinde vuku bulan her ihtilaf şer'i ahkamda yansımıştır.

2. Konu hakkındaki delilin alime ulaşmaması

Bir konu hakkında özel veya genel delil vardır. Hakkında özel delil bulunmayan konularda genel anlam ifade eden delillere yönelinir. Bazı konular hakkında özel delil olmasına rağmen o delil alime ulaşmayabilir. Doğal olarak da alim genel anlam ifade eden naslara başvurur. Buna binaen konuyla alakalı özel delile ulaşan alimle, bu delilden haberdar olmayan alimin varacakları netice birbirinden farklı olacak, yani ihtilaf edeceklerdir.

Bu sebep daha ziyade Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetinin mütevatir seviyesine ulaşmayan ahad rivayetlerinde vuku bulmuştur. Rivayetler tedvin edilip, hadis kitapları yaygınlaşmadan, alimler yaşadıkları bölgelere göre bazı rivayetlerden habersiz kalabiliyorlardı. Özellikle hadisleri rivayet eden sahabeler farklı bölgelere görevli olarak gittiler. İnsanlar, birinin rivayetlerinden haberdar olup, kalan sahabelerin rivayetlerinden mahrum kaldılar. Bu konuda en geniş bilgiye sahip olanlar Hicaz ehliydi. Sahabelerin bir çoğu o bölgede kaldıkları için Allah Rasûlü'nün sünneti yaygındı. Kufe ehli, Ali ve İbni Mesud *radıyallahu anhum* gibi sahabelerin rivayetlerini öğrenmişlerdi. Yemen ve civarı, Muaz bin Cebel, Ebu Musa El-Eşari *radıyallahu*

---

7. Buhari

anhuma gibi sahabelerin rivayetlerinden istifade etmişlerdi.

Bu durum sahabe arasında da yaşanabiliyordu. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yanında kalmalarına rağmen bazı olaylara bazısı şahitlik ediyor, bir kısmı olaydan ve Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* hükmünden haberdar olamayabiliyordu.

Bir gün Ebu Bekir'e *radıyallahu anh* yaşlı bir kadın gelerek mirastan kendisine pay verilmesini istedi. Ebu Bekir de *radıyallahu anh*:

" 'Senin bu isteğin hakkında Allah'ın kitabında bir şey yoktur. Rasûlullah'ın sünnetinde de bu konuda bir şey bilmiyorum. Siz dönünüz ben insanlara sorayım.' dedi. Sonra durumu araştırdı. Muğire b. Şu'be: 'Peygamber'in onun durumunda olana altıda bir verdiğini gördüm' demesi üzerine, Ebu Bekir: 'Seninle birlikte bu haberi işiten var mı?' diye sorar. O zaman Muhammed b. Mesleme de onun benzerini söyleyince Ebu Bekir kadına altıda bir miras verir." [8]

Ebu Bekir *radıyallahu anh* sürekli Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* yanında olmasına rağmen bu hükümden haberdar değildir. Buna bağlı olarak da genel naslara dönmüştür. Ve Kur'an ayetlerinde nineye pay verilmediği için, kadının hakkı olmadığını düşünmüştür. Sahabeden Allah Rasûlü'nün hükmüne şahitlik edenler onu uyarınca, özel delile göre hüküm vermiştir.

Sahabe arasında vuku bulan bu ve benzeri hadiselerin sonradan gelen fukaha arasında vuku bulması gayet normaldir.

Yine İmam Buhari ve Müslim'in İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* naklettiği bir vakıa, bazı konularda sahabelerin bazı hükümlerden haberdar olmadığının kanıtıdır.

"Ömer, Şam'a çıkıp Serğ mevkiine varınca kendisini Ebu Ubeyde b. El-Cerrah gibi ordu komutanları ve arkadaşları karşıladılar ve ona Şam'da veba olduğunu söylediler. Önce muhacirle iştişare etti. Onlar farklı görüşler sundular.

'Bana Ensâr'ı çağırın' dedi. Onları çağırdım. Onlarla da istişare etti. Onlar da aynen muhacirler gibi çeşitli görüşler bildirdiler. 'Haydi siz de gidebilirsiniz, bana Kureyş'in yaşlılarından Fetih muhacirlerinden olanları çağır!' dedi. Onları da çağırdım. Onlar söz ve fikir birliği halinde, hatta aralarında iki kişi bile anlaşmazlığa düşmeden görüşlerini şöyle bildirdiler:

'Orduyu veba bulunan yere sürüklemeni istemiyoruz, geri dönmeni hayırlı görüyoruz.' Bunun üzerine Ömer şöyle seslendi: 'Ben deveme binip geri dönüyorum, haydi hazırlanın!'

Hepsi dönmek üzere hazırlandılar. Ebu Ubeyde şöyle dedi: 'Ey Ömer! Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun?' cevap verdi:

'Ey Ebu Ubeyde! Bunu keşke senden başkası söyleseydi!' Çünkü Ömer ona muhalefet etmekten hoşlanmazdı. İlave etti: 'Biz Allah'ın bir kaderinden, yine Allah'ın diğer kaderine kaçıyoruz. Vallahi, senin develerin olsa; bir tarafı otluk, öbür tarafi çorak olan bir vadiye inerlerse ve sen de onları tercihen otluk olan yerde otlatsan bu Allah'ın kaderiyle olmuş olmaz mı? Tutup onları çorak yere götürüp otlatsan yine bu da Allah'ın kaderiyle değil midir?' O sırada bazı işleri için orada bulunmayan Abdurrahman b. Avf çıkageldi. Onların aralarındaki ihtilâfı duyunca, şöyle dedi:

'Bu hususta benim bir bilgim vardır; Allah Rasûlü'nün, şöyle buyurduğunu duydum: ***'Bir ülkede veba olduğunu duyarsanız, oraya gitmeyin. Eğer veba olan bir yerde bulunursanız sakın oradan çıkmayın!'*** *Bunun üzerine Ömer, Allah'a hamdu senada bulundu ve sonra oradan ayrıldı."*

Fukaha arasında nassın ulaşmamasına binaen yaşanan ihtilafa örnek olarak şunu verebiliriz.

Yüce Allah bir takım hükümleri, gözettiği bazı hikmetlerden dolayı sonradan kaldırmıştır. "Biz neshettiğimiz veya unutturduğumuz bir ayetin yerine ya ondan daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye gücünün yettiğini bilmez misin?" (2/Bakara, 106)

8. Ebu Davud, Muvatta.

Mestler üzerine mesh yapma İslam'ın yolculara ve mukim insanlara tanıdığı ruhsatlardandır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* abdest alınıp giyildikten sonra mestler üzerine yolcunun üç gün, mukim olanın bir gün mesh yapabileceğini beyan etmiştir.

Ali *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle aktarır:

"Rasûlullah üç gün ile üç geceyi yolcuya; bir gün ile bir geceyi de evinde olana tahsis etti." [9]

Kendisine delil ulaşmadığı için Ömer *radıyallahu anh* ve ona tabi olarak fukahadan İmam Malik *rahimehullah* mestler üzerine mesh konusunda zaman kaydını kabul etmemişlerdir. Kişi dilediği kadar mesh edebilir demişlerdir. Sahabenin cumhuru ve fukahanın ekseriyeti bu özel delile ittiba ederek meshin müddetini rivayetlerde varid olduğu üzere kayıtlamışlardır.

Nesh edici delilin ulaşmaması

Bu, ayrı bir başlık olarak ele alınacak olabilse de bu maddenin altında incelenmesi daha uygundur. Bilindiği gibi Yüce Allah bir takım hükümleri, gözettiği bazı hikmetlerden dolayı sonradan kaldırmıştır.

"Biz neshettiğimiz veya unutturduğumuz bir ayetin yerine ya ondan daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye gücünün yettiğini bilmez misin?" [10]

Bunun en güzel örneği kıblenin değişmesidir. Yine Allah'ın helal olan içkiyi zamanla, farklı aşamalar neticesinde haram kılmasıdır.

Bazen değişen hükme dair son karar alime ulaşmaz. Doğal olarak ilk hükmün deliliyle amel eder. Bu sahabe arasında da vuku bulmuştur.

İslam'ın ilk yıllarında eşle yaşanan münasebette meni inzali olmadığı müddetçe gusül abdesti gerekmezdi. İmam Müslim Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Su (gusül) ancak su akması (meni) ile vacip olur" hadisini nakletmiştir. Ancak Allah Rasûlü

9. Müslim
10. 2/Bakara, 106

sallallahu aleyhi ve sellem daha sonra bu hükmü kaldırmış ve mücerred cinsi münasebetle meni gelmese dahi guslün vacip olduğuna hükmetmiştir. Sahabe bu konuda tartışınca Aişe annemize sormuşlar, o da onlara şu hadisi rivayet etmiştir:

"Erkek kadınla ilişkiye girdiğinde meni gelmese dahi gusül alması gereklidir." [11]

3. Rivayetin subutuna inanmamak

Alimlerden birine Sünnet'in ulaşması yeterli değildir. O alime sahih yollarla ulaşmadığı takdirde onunla amel etmez. Bundan dolayı hadisleri sahih, hasen (amel edilebilir), zayıf (amel edilmez) diye kısımlara ayırmışlardır.

Sahabe arasında dahi bu olmuştur. Bazı sahabeler diğer arkadaşlarının rivayetleriyle ikna olmadıkları için rivayetin mucibince hüküm vermemişlerdir. Teyemmüm konusunda Ömer ve Ammar arasında yaşanan olay bunun örneklerindendir.

"Bir adam Ömer'e gelerek: 'Ben cünüp oldum, su da bulamadım', dedi. Ömer ona şöyle dedi: 'Namaz kılma!'

Bunun üzerine Ammar, Ömer'e: 'Ey müminlerin emiri! Hatırlamıyor musun? Biz bir seriyyede idik. Cünüp olmuştuk ve su da bulamamıştık. Sen namaz kılmamıştın. Ben ise toprakta yuvarlanıp namaz kılmıştım. (Sonra Rasûlullah'a gelip yaptığımı söylemiştim.) Rasûlullah bana: 'Avucunla yere bir defa vurman, sonra avucunu üflemen, sonra iki elinle yüzünü ve ellerini mesh etmen, senin için yeterliydi.' buyurdu. Bunun üzerine Ömer: 'Allah'tan kork ey Ammar!' dedi. Ammar: 'İstersen bunu kimseye söyle-

11. Buhari, Müslim

"Biz neshettiğimiz veya unutturduğumuz bir ayetin yerine ya ondan daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye gücünün yettiğini bilmez misin?"

mem', dedi. Bunun üzerine Ömer: 'Aksine söyle, fakat sorumluluğu sana bırakırız dedi." [12]

Fukaha da bu asla binaen ihtilaf ettiler. Örneğin, Ramazan orucunu unutarak yiyen ve içen birisinin durumu nedir? Bu soruya fukaha farklı cevaplar verdiler.

Cumhuru ulema bu konuda sahih olan rivayetlerle *'orucunu tamamlamalı ve kaza tutmamalıdır'* demişlerdir.

"Kim oruçluyken unutarak yer ya da içerse orucunu tamamlasın. Çünkü Allah onu rızkıyla yedirmiş ve içirmiştir." [13]

İmam Darekutni *rahimehullah* aynı hadisi:

"Onun üzerine kaza da yoktur" ziyadesiyle rivayet etmiştir.

‘Zahirde zıtlık var, bu delillerle amel etmeyelim’ **kolaycılığına kaçmamış; her delille amel etme gayreti içerisinde olmuşlardır. Bu naslara yaklaşırken izledikleri farklı yollar onların farklı neticeler elde etmesine sebep olmuş ve doğal olarak ihtilaf etmişlerdir.**

Cumhur, unutarak böyle bir davranışta bulunanlar kınama almadıkları gibi kaza da tutmazlar demişlerdir. Maliki fukahası ise birinci rivayetle amel edip bu durumda insan şeriat nazarında kınanmaz. Ancak kaza tutar demişlerdir. Çünkü *"Onun üzerine kaza yoktur"* ziyadesi onların yanında sahih değildir. Maliki fukahasından Kurtubi *rahimehullah*: *'Darekutni rivayeti ihtimal içermeyecek şekilde açıktır. Ancak mesele onun sıhhatindedir. Şayet sahih olmuş olsaydı onunla amel etmek vacip olurdu. Fakat sahih değildir'* [14] diyerek konuyu izah etmiştir.

Bunun bir örneği de sabah namazında okunan kunut meselesidir. Cumhuru ulema bu konuda rivayet edilen hadisleri zayıf kabul ettiklerinden amel etmemişlerdir. Maliki uleması ve Şafii fukahası bu rivayeti aldıklarından sabah namazında yapılan kunutu sünnetlerden saymışlardır.

12. *Buhari, Müslim*
13. *Buhari, Müslim*
14. *Fethu'l Bari*

Enes *radıyallahu anh*:

"Allah Rasûlü dünyadan ayrılıncaya kadar sabah namazında kunut yapmayı terk etmedi." [15]

4. Ayet kıraatlerinde var olan ihtilaf

Kur'an kıraatlerinde var olan ihtilaf, ahkama da yansımış ve fukahanın ihtilafına sebep olmuştur.

Yemin veren biri yeminine bağlı kalmazsa kefaret ödemek zorundadır.

"Allah, sizi bilinçsiz olarak yaptığınız yeminlerden dolayı hesaba çekmez. Bilinçli olarak yaptığınız yeminlerden dolayı hesaba çeker. Yemininizi bozma karşılığı, kendi ailenize yedirdiğinizden on yoksulu doyurmaktır. Veya giydirmek ya da bir köleyi hürriyete kavuşturmaktır. ***Kim bunları bulamazsa üç gün oruç tutması gerekir.*** *Bu, bozduğunuz yeminlerin kefaretidir. Yeminlerinizi tutun. Şükredesiniz diye Allah, ayetlerini işte böyle açıklıyor."* [16]

Bu ayet İbni Mesud *radıyallahu anh* kıraatinde: *"..Peş peşe üç gün oruç tutsun"* şeklindedir.

Cumhuru ulema: *'Allah mutlak olarak orucu farz kılmıştır. Bunun şekline sınırlama getirmemiştir. İster peş peşe isterse de ayrı günlerde oruç tutar'* demişlerdir.

Hanefi fukahası orucun peş peşe üç gün olması gerektiğini bu kıraatle şart saymışlardır. Ayırarak tutulan orucun kefaret yerine geçmeyeceğini söylemişlerdir.

5. Delilin tefsirinde anlaşmazlık

Konu hakkında ortak kabul gören bir delil farklı anlaşılabilmiştir. Bu Arap lugatının genişliği ve bir kelimenin birden fazla anlama gelmesinden kaynaklanır. Allah *subhanehu ve teâlâ* pak şeriatı için dillerin en geniş ve zengin olanını seçti. Şer'i kavramlar bu dilin kelimeleriyle belirlendi. Doğal olarak Arap dilinin içinde var olan ihtilaf kısmen naslara yansımış ve buna binaen fukaha ihtilaf etmiştir.

Boşanan kadının beklemesi gereken iddet müddetindeki ihtilaf bunun örneklerindendir.

15. *Ahmed*
16. *5/Maide, 89*

*"Boşanmış kadınlar **üç kuru** müddeti beklerler."* [17]

"Kuru" lafzı hem hayız için hem de temizlik için kullanılır. Araplar bu lafzı iki mana için de kullanmışlardır. Doğal olarak fukaha ihtilaf etmiştir. Temizlik dönemi anlamını alanlar üç temizlik müddeti geçirinceye kadar beklemeli derken, hayız anlamı verenler üç hayız dönemi iddetidir demişlerdir.

6. Delillerin çakışması ve tercih yollarında anlaşmazlık

Deliller arasında zahiren çakışma olabilir. Bu delilin kendinden değil insanların anlayışından veya rivayet edenlerin hatalarından kaynaklanır. Hâşa Allah ve Rasûlü çelişmeyeceği gibi Kur'an'ın veya Sünnet'in kendi bütünlüğü içinde çelişmesi de düşünülemez. Bu tip durumlarda alimler bir metodla yaklaşmışlardır. *'Zahirde zıtlık var, bu delillerle amel etmeyelim'* kolaycılığına kaçmamış; her delille amel etme gayreti içerisinde olmuşlardır. Bu naslara yaklaşırken izledikleri farklı yollar onların farklı neticeler elde etmesine sebep olmuş ve doğal olarak ihtilaf etmişlerdir. Ancak ilk usûl kitaplarından başlamak üzere bu konuya ciddi önem verilmiştir. *'Tearuz ve tercih'* başlığı altında tafsilatlı olarak konu incelemiştir.

Buna örnek olarak ihtiyaç giderirken Kâbe'ye ön veya arkanın dönülmesiyle alakalı hadisleri verebiliriz.

Başta İmam Buhari ve Müslim olmak üzere bir çok hadis imamı Ebu Eyüb El-Ensari ve başka sahabelerden:

"Sizden biri ihtiyaç giderirken Kabe'ye önünü veya arkasını dönmesin." hadisini nakletmişlerdir. Burada varid olan nehiy kesindir.

Ancak bununla beraber şu hadislerde naklolunmuştur.

İbni Ömer *radıyallahu anh*:

"Bir gün Hafsa'nın evinin üstüne çıktım. Allah Rasûlü'nün önü Şam'a arkası Kabe'ye dönük şekilde hacet giderdiğini gördüm." [18]

Cabir *radıyallahu anh*:

"Allah Rasûlü bevl ederken kıbleye yönelmeyi yasakladı. Ancak ölmeden bir yıl önce onu yönelirken gördüm." [19]

Bu zahiri zıtlık ifade eden delilleri anlamaya çalışırken farklı görüşler ortaya çıkmıştır.

- Kimi alimler mutlak olarak kıbleye yönelmeyi haram saymışlardır. Yasaklayıcı delilin kesin olduğunu diğer delillere tercih edilmesi gerektiğini söylemişlerdir. Diğer deliler için zikrettikleri ihtimaller, onlarla amel etmeye engel olmuştur. İmam Ahmed ve Ebu Hanife *rahimehullah* bu imamlardandır.
- Kimi ulema buradaki yasak, çöl ve benzeri açık alanlar içindir. Kapalı hela ortamlarında böyle bir yasak yoktur demişlerdir. Allah Rasûlü bu davranışı yasakladı ancak kendi evinde İbni Ömer rivayetinde olduğu gibi yaptı. Çünkü evde bulunan hela kapalıydı. İmam Şafii ve hocası Malik *rahimehullah* bu görüştedir.
- Kimi alimler ilk yıllarda saygı için bu yasaklanmıştı. Daha sonra Allah Rasûlü kendi fiiliyle bu uygulamayı ortadan kaldırmıştır. Kıbleye yönelmek mutlak olarak caizdir demişlerdir. Davud Ez-Zahiri *rahimehullah* bunlardandır.
- Kimi alimler yasağın kesinlik ifade etmediğini, yönlendirme amaçlı olduğunu söylediler. Allah Rasûlü bir şeyi emreder ve yapmazsa ya da yasaklar ve kendi yaparsa bu oradaki emrin kesinlik ifade etmediğini gösterir. Bu rivayetler de böyledir.

17. 2/Bakara, 228
18. Buhari, Müslim
19. Ebu Davud, Tirmizi

İhtilaf İslam'ın red etmediği sebeplere dayandığı için kaçınılmazdır. Ve alimler masum değildir. Bu iki esasla konuya bakıldığında daha sağlıklı neticeler elde edileceğine inanıyoruz.

7. Konu hakkında delil olmaması

Herhangi bir konu hakkında özel delil bulunmayınca alimlerin umumi delillere başvurduğunu söylemiştik. Muasır birçok meseleyi buna örnek olarak verebiliriz. Sigorta meselesinin caiz olup olmaması gibi. Bu mesele hakkında özel nas yoktur. Eski alimler döneminde de vuku bulmamıştır. Doğal olarak muasır alimler konu hakkında ihtilaf etmiştir. Bunun nedeni herkesin meseleyi bağladıkları esasla alakalıdır.

Kimi ulema sigortanın İslam'ın yasakladığı kumar, aldatma ve haksız kazanç elde etmeyi barındırdığını ve bu nedenle haram olduğuna hükmederken, bir başka zümre bunun yardımlaşma, kapitalizmden doğan haksızlıkları hafifletme gibi İslam'ın teşvik ettiği esasları barındırdığına, buna binaen de caiz olduğuna hükmetmişlerdir. Bir zümre ilim adamı aslolanın bu tip iki yönü olan ve şüphe barındıran akitlerden uzak durma olduğunu beyan etmiş ve mekruh olarak değerlendirmişlerdir.

Bu ve benzeri *'muasır'* meselelerin çoğu bunun gibidir. Hakkında özel bir nassın bulunmaması veya İslam'da sabit olan bir hükme direkt benzememesi nedeniyle ilim adamları genel delillere dönüp ihtilaf ederler.

Selef döneminde yaşanan *'topluluğun bir insanı öldürmesi'* hadisesinde vuku bulan ihtilaf da bu cinstendir. Ömer *radıyallahu anh* döneminde topluluğun kasten öldürdüğü bir şahıs bulundu. Ömer *radıyallahu anh* bu işe iştirak edenlerin hepsinin öldürülmesine hükmetti. *"Bir belde ahalisi böyle bir şey yapacak olsa hepsini öldürürdüm"* dedi.

Aynı konuda Abdullah bin Zübeyr *radıyallahu anh* ve sonradan gelen bazı fukaha itiraz etti. Bu ihtilafın nedeni böyle bir vakıanın Rasûl döneminde yaşanmamış olması ve özel bir hükmün olmayışıdır.

Buraya kadar alimlerin fıkıhta ihtilaf nedenlerini örneklerle izah etmeye çalıştık. Bir yazıda çözülmeyecek olduğunu bilsemde bu konuda var olan ifrat ve tefritin izalesine katkısı olmasını umut ediyorum. Bir zümre fıkıhta var olan ihtilafı geçersiz sayıyor. İhtilafın sebeplerini bilmediklerinden konunun çözüleceğine inanıyor. Oysa en hayırlı nesil olan sahabeler zikrettiğimiz sebeplerden dolayı ihtilaf etmiştir. Onlardan sonra gelen fukahanın aynı sebeplerle ihtilaf etmesi gayet normaldir. Bir başka zümre ise fukahayı masumlaştırıyor. Bir hadisin mezhep imamına ulaşmama ihtimalini dahi kabullenemiyor. *'Sen biliyorsun ama falanca imam bilmiyordu öyle mi?'* gibi basit söylemlerle onların içtihadlarını nas gibi mutlaklaştırıyor. İki anlayışta hatalıdır, ifrat ve tefriti temsil eder. İhtilaf, İslam'ın red etmediği sebeplere dayandığı için kaçınılmazdır. Ve alimler masum değildir. Bu iki esasla konuya bakıldığında daha sağlıklı neticeler elde edileceğine inanıyoruz. Son olarak da Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* sözüyle yazımızı bitirmek istiyorum.

'Bilinmelidir ki ümmetin yanında kabul görmüş imamlardan hiç biri Allah Rasûlü'nün sünnetine –küçük, büyük- kasıtlı muhalefet etmemiştir. Çünkü onlar Rasûl'e ittibanın vacip olduğunda ve onun dışında herkesin sözünün alınıp terk edileceğinde ittifak halindedirler. Buna rağmen onlardan birinin sözünün, Allah Rasûlü'nden gelen naslara muhalif olduğu görülürse mutlaka o söz için özür aranmalıdır.' [20]

20. *Ref'ul Melam mukaddimesinden. Fukahanın ihtilaf nedenlerini bilmenin faydaları için bir önceki sayımızda ilgili yazıya bakılabilir.*

Çocuklarımız ve Eğitim Sorunu

Müslüman ebeveynler iyi bir eğitim hayatının sadece yönlendirmeyle olmayacağını, buna yönelik çocukta istek olması gerektiğini unutmamalıdır. Eğitimsiz, ümmi ancak samimi bir Müslüman, İslam'dan ve Müslümanlardan nefret eden eğitimli bir münafıktan çok daha hayırlıdır.

Allah'ın adıyla...

İnsanoğlu var olduğu günden bu yana daha iyi olmanın araştırması içinde olagelmiştir. Her dönemin insanı elinde bulunan imkanlarla en iyi olana ulaşmaya ve kendine kalanı daha iyiye taşımaya çalışmıştır. İnsanların bunu yapmadığı zamanlarda Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberler göndermiş ve insanların unuttukları bu hakikati onlara hatırlatmıştır. Daha iyi arayışının temel taşlarından biri de eğitim olmuştur. Çünkü zaman ve şartlar değişse de eğitimin insan hayatındaki yeri ve önemi hiç değişmemiştir. Günümüzde de eğitim, daha iyiye ulaşmak için insanların ilk tercihleri arasındadır.

Buna bağlı olarak her ebeveyn çocuğu için iyi bir eğitim istiyor. Ancak bu durum cahiliyenin aşılması zor, sarp yokuşlarından biri olan okul sorununu ebeveynlerin önüne çıkarıyor. Tağutlar eğitim kurumlarını kendi tekellerine alarak cahiliyeyi çocuklara küçük yaştan itibaren empoze ediyorlar. İslam ile cahiliyenin, tevhid ile şirkin bir arada yaşamayacağının bilincinde olan aileler ise bu durumun sıkıntısını yaşıyorlar.

Tağuti rejimlerin çocuklara bu denli musallat olduğu başka bir zaman dilimi olmamıştır. Nesli ifsad etmeyi görev edinmiş olan tağutlar okullar, televizyonlar ve sokaklarda yaydıkları kültürle çocukluktan itibaren insanları köleleştirmenin peşindedirler.

Müslüman ebeveynler çocuklarını zamanın ortak kabulü olan okullara gönderemiyorlar. Okullarda putperestlik de dahil şirkin her çeşidi çocuklar üzerinde uygulanıyor. Çocuklara öğretim diye sunulan müfredat dahi çocuklarımızı müşrikleştirmek için hazırlanmış. Ço-

cuklarımızın eğlenmesi için var olan masum etkinlikler dahi balın içine gizlenmiş zehir misali adeta. Bu durum müfredat ve etkinlikleri hazırlayan kurumun itirafıyla sabittir.

*'**Milli Eğitim Temel Kanunu***

1. Kanunun kapsamı:

Madde 1 - Bu kanun, Türk milli eğitiminin düzenlenmesinde esas olan amaç ve ilkeler, eğitim sisteminin genel yapısı, öğretmenlik mesleği, okul bina ve tesisleri, eğitim araç ve gereçleri ve devletin eğitim ve öğretim alanındaki görev ve sorumluluğu ile ilgili temel hükümleri bir sistem bütünlüğü içinde kapsar.

Birinci Kısım

Türk Milli Eğitim Sistemini Düzenleyen Genel Esaslar

Birinci Bölüm

Türk Milli Eğitiminin Amaçları

I. Genel amaçlar:

Madde 2 - Türk Milli Eğitiminin genel amacı, Türk Milletinin bütün fertlerini,

1. (Değişik: 16/6/1983 - 2842/1 md.) Atatürk inkılap ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek;

VII - Atatürk İnkılap ve İlkeleri ve Atatürk Milliyetçiliği:

Madde 10 – (Değişik: 16/6/1983 - 2842/2 md.)

Eğitim sistemimizin her derece ve türü ile ilgili ders programlarının hazırlanıp uygulanmasında ve her türlü eğitim faaliyetlerinde Atatürk inkılap ve ilkeleri ve Anayasada ifadesini bulmuş olan Atatürk milliyetçiliği temel olarak alınır. Milli ahlak ve milli kültürün bozulup yozlaşmadan kendimize has şekli ile evrensel kültür içinde korunup geliştirilmesine ve öğretilmesine önem verilir.

Milli birlik ve bütünlüğün temel unsurlarından biri olarak Türk dilinin, eğitimin her kademesinde, özellikleri bozulmadan ve aşırılığa kaçılmadan öğretilmesine önem verilir; çağdaş eğitim ve bilim dili halinde zenginleşmesine çalışılır ve bu maksatla Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu ile işbirliği yapılarak Mili Eğitim Bakanlığınca gereken tedbirler alınır.

VIII - Demokrasi eğitimi:

Madde 11 - (Değişik: 16/6/1983 - 2842/3 md.)

Güçlü ve istikrarlı, hür ve demokratik bir toplum düzeninin gerçekleşmesi ve devamı için yurttaşların sahip olmaları gereken demokrasi bilincinin, yurt yönetimine ait bilgi, anlayış ve davranışlarla sorumluluk duygusunun ve manevi değerlere saygının, her türlü eğitim çalışmalarında öğrencilere kazandırılıp geliştirilmesine çalışılır; ancak, eğitim kurumlarında Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine aykırı siyasi ve ideolojik telkinler yapılmasına ve bu nitelikteki günlük siyasi olay ve tartışmalara karışılmasına hiçbir şekilde meydan verilmez.

IX - Laiklik:

Madde 12 - (Değişik: 16/6/1983 - 2842/4 md.)

Türk milli eğitiminde laiklik esastır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilköğretim okulları ile lise ve dengi okullarda okutulan zorunlu dersler arasında yer alır."

Buraya kadar *'Milli Eğitim Temel Kanunu'*ndan alıntılar yaptık. Bu alıntıladığımız maddeler sistemlerin eğitim konusundaki hassasiyetlerinin hiç de masum olmadığını göstermek için yeterlidir. İnsanları köleleştirmek ve onları sömürmek üzerinden var olan tağutların, çocuklarımız konusunda bunca yoğun çaba içerisinde olması aslen düşündürücüdür. İnsanların en temel ihtiyacı olan gıda ve barınma sorunuyla ilgilenmeyen, milyonların açlık sınırında yaşamasına kayıtsız kalan yönetim-

Eğitim temel bir ihtiyaç! Ve mevcut eğitim kurumları tağutların elinde. Kendi ikrarlarıyla, bu okulları eğitimden ziyade çocukları İslam dışı sistemlerin kulu yapmak için kullanıyorlar.

ler, çocukların eğitim ihtiyacı hususunda bu denli hassas kılan şeyi anlamamız gereklidir. Bu hassasiyet çocuklarımızı düşündüklerinden değil, halkları Allah'a karşı inkarcı kılma politikalarının bir parçası olmasındandır. Her tağuti sistemin temel ilkelerinden biridir bu. İnsanları kendilerine ve sistemlerine kullaştırarak Allah'a kulluktan uzaklaştırmak... Bunun için her yol ve yönteme başvururlar. Allah *subhanehu ve teâlâ* onların bu politikalarını kıyamet sahnelerinden biri üzerinden bizlere anlatmıştır.

"İnkâr edenler dedi ki: 'Biz kesin olarak, ne bu Kur'an'a inanırız, ne ondan önceki (indirilene) ne.' Sen o zulmedenleri, Rabbleri huzurunda tutuklanmış olarak görsen; sözü (suçlamaları) birbirlerine karşı evirip çevirir (birbirlerine yöneltirler). Za'fa uğratılan (müstaz'af)lar, büyüklük taslayanlara(müstekbirlere) derler ki: 'Eğer sizler olmasaydınız, gerçekten bizler mümin(kimse)ler olurduk. Müstekbirler, za'fa uğratılan (mustaz'af) lara dediler ki: 'Size hidayet geldikten sonra, sizi biz mi ondan alıkoyduk? Hayır, siz (zaten) suçlu, günahkarlardınız'. Za'fa uğratılanlar da büyüklük taslayanlara: 'Hayır, ve gece gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz' dediler. Azabı gördüklerinde pişmanlıklarını saklarlar; biz de inkâr edenlerin boyunlarına halkalar geçirdik. Onlar, yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı." [1]

Evet, bu bir kıyamet sahnesidir. Düzen ve sulta sahibi olan müstekbirler ve onlara kerhen tabi olmuş mustazafların gerçeğidir aynı zamanda. Onlar dünyada masumane tabi oldukları bu zevatın, kıyamet gününde onları düşürdüğü durumu anlayınca vaveyla koparırlar. Ancak bu artık fayda vermez. Günümüz insanın masumane gerekçelerle çocuklarını teslim ettikleri ve onları kafirleştirmek için hileli tuzaklar kuran tağutların misali de böyledir.

Tam burada ne yapmalı sorusu karşımızda beliriyor. Eğitim temel bir ihtiyaç! Ve mevcut eğitim kurumları tağutların elinde. Kendi ikrarlarıyla, bu okulları eğitimden ziyade çocukları İslam dışı sistemlerin kulu yapmak için kullanıyorlar. Ve onların eğitim dediği şey de bu amaç için tasarlanmış.

Allah, bize Musa Peygamberi hatırlatıyor. O da zamanımıza benzer bir dönemde yaşamıştı. Firavun düzeni insanlara tam anlamıyla hakimiyet kurmak üzere inşa edilmişti. Yüce Allah onun zamanını şöyle tasvir ediyordu Müslümanlara;

"Doğrusu Firavun (bulunduğu) yerde büyüklenmiş ve oranın ahalisini gruplara ayırmıştı. Onlardan bir kitleyi zayıf düşürüyor (eziyor), onların oğullarını öldürüp kadınlarını sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardandı." [2]

Günümüz Firavunlarının insanları;

Kürt, Türk, Göçmen, Çingene vb. isimlerle adlandırması,

"Doğrusu Firavun (bulunduğu) yerde büyüklenmiş ve oranın ahalisini gruplara ayırmıştı. Onlardan bir kitleyi zayıf düşürüyor (eziyor), onların oğullarını öldürüp kadınlarını sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardandı."

1. 34/Sebe, 31-33

2. 28/Kasas, 4

Memur, işçi, esnaf diye sınıflandırması,

Okuyan, kültürlü ve cahil diye insanlara değer biçmesi gibi,

Firavun da insanları ayırmıştı. Günümüz tağutlarının insanları ve bölgeleri ayırıp diledikleri gibi yönettikleri gibi, dilediği kesimleri yüceltiyor, dilediklerini eziyordu. Musa da *aleyhisselam* tam böyle bir zamanda gelmişti. Ve o da her Peygamber gibi tabilerini eğitmek ve onları iyi birer kul yapmak istiyordu. Yaşadıkları dönemin her ayrıntısına hükmeden Firavun, sihir adı altında dönemin eğitimini kendi tekeline almıştı... Allah *subhanehu ve teâlâ,* Musa'ya *aleyhisselam* ve ashabına şu tavsiyede bulundu;

"Musa'ya soydaşlarının sadece bir bölüm gençleri inanmıştı. Bunlar da hem Firavun'dan ve hem de ileri gelen soydaşlarından kaynaklanan işkence korkularına rağmen inanmışlardı. Çünkü Firavun yeryüzünde koyu bir diktatörlük kurmuş, iyice azıtmıştı. Musa dedi ki: 'Ey soydaşlarım eğer Allah'a inandıysanız, eğer O'na teslim olmuşsanız, O'na dayanınız.' Onlar da dediler ki: 'Biz Allah'a dayandık ey Rabbimiz, zalimler güruhunun bizi sapıklıklarına gerekçe göstermelerine meydan verme. Rahmetinle bizi kâfirler güruhundan kurtar.' Biz, Musa ile kardeşine vahyettik ki: 'Soydaşlarınıza Mısır'da evler hazırlayınız, evlerinizi namazgâh haline getiriniz, namaz kılınız ve mü'minleri müjdeleyiniz.' " [3]

'Dün bugüne ne kadar da benziyor' dedirten bir manzara. Tağutların eziyet ve işkence korkularına rağmen iman eden bir avuç genç… Sadece Allah'a dayanan ve zalim olan kavimden kurtulacakları gün için sözlü ve fiili duada bulanan Müslümanlar… Allah *subhanehu ve teâlâ* bu Müslümanlara evlerini hatırlatıyor. Ne olursa olsun cahiliyeden sıyrılacakları ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* istediği şekilde O'nun dinini öğrenip, O'na kulluk edecekleri kıblegâh olabilecek evlerini hatırlatıyor. Allah kendisine rahmet etsin Seyyid Kutub bu ayetler için şöyle diyordu:

'...Yüce Allah'ın örnek alsınlar diye mümin topluluğa sunmuş olduğu bu deneyim, sırf İsrailoğulları'na has değildir. İman kafilesinin elde ettiği pürüzsüz iman deneylerinden biridir. Bir gün başka mü'minler de cahili toplumda kendilerini dışlanmış bulabilirler. Başlarına gelen musibet yaygınlık kazanabilir ve içinde bulundukları çevre kokuşabilir. Zaten bu dönemde Firavun'un iktidarı sırasında durum bundan ibaretti. İşte böyle bir durumla karşılaşan mümin topluluğa yüce Allah, şu şekilde yol göstermektedir:

1. Mümkün olduğu kadar bütün pislikleriyle, bozukluklarıyla ve kötülükleriyle cahiliyeden ayrılmak. Bu tür pisliklerden tertemiz olan seçkin mümin grubun oluşturduğu kitleye katılmak. Böylece kendisini arındırıp tezkiye etmek ve eğitip düzene koymak, Allah'ın va'di gelip çatıncaya kadar sistemli bir düzene girmek.

2. Cahiliyenin ibadethanelerini terketmek, Müslüman topluluğun evlerini mescid (cami) edinmek. Böylece orada cahiliye toplumundan ayrı olduğunu bütün atmosferi ile hissetmek ve orada sağlıklı bir şekilde kendi Rabbine ibadet etmek. Bu tertemiz ibadet atmosferi içinde bizzat bu ibadetle bir tür örgütlenmeyi gerçekleştirmek...'

Kendi dağınık olan insanın, düzene karşı olması gibidir bu. Aslında düzenin gerekli olduğunu o da bilir. Ancak düzenli insanların varlığı onun dağınıklığını açığa çıkardığı için düzene karşıdır. Günümüz insanları da şirk ve cahiliye hususunda İslamî tavrın ne olması gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Ne olursa olsun Müslüman, cahiliyenin eğitim sistemi içerisinde bulunamaz. Onlar insanları müşrikleştirmek için gece gündüz tuzak kurarlar. Bu çetin tuzaklardan kurtulmanın tek yolu onlardan ve kendisiyle var oldukları sistemlerinden teberri etmektir. Müslüman ebeveynler bu şuurla bir arayış içerisine girdiklerinde önlerinde iki seçenek olduğunu görürler;

- Musa *aleyhisselam* misali evlerini kıblegâh haline getirip kendi çocuklarının eğitim görevini üstlenmek.
- Bu işi profesyonel olarak yapan Müslüman kardeşlerinden yardım almak.

Her ebeveyn çocuğu için en iyisini ister. Buralarda eğitim veren Müslümanların bu işte uzmanlaşmış olması ve çocuklara İslamî bir sosyal zemin sunulması ebeveynlerin bu ku-

3. 10/Yunus, 83-87

rumları tercih etmesinde etkili oluyor. Cahiliyenin baskıları altında bu sorunu aşmaya çalışan Müslümanlar türlü imtihanlarla karşılaşıyorlar. Bunların başında çocukların düşmanı olan tağutların bu konuda gösterdikleri eğitim hassasiyetleri ve buna bağlı olarak ilgili kurumların sürekli tacizleri geliyor. Bu vahyin dikkat çektiği üzere onların halkları kafirleştirme politikalarının bir parçasıdır.

İkinci sırada ise insanların baskısı geliyor. Bu kabule teslim olmuş ve çocuklarını bu kurumlara teslim etmiş sözde Müslümanların pervasız eleştirileri ve kınamaları buna örnek verilebilir. Bu tavır, Medine münafıklarının ve ehli kitabın Müslümanlara yönelik eleştirilerini hatırlatıyor. Aslında yaptıkları eleştiriler ıslah amaçlı değildir. Kendi içlerinde bulundukları halin gizlenmesi için insanları aynı batağa çekme amaçlıdır.

"Kendileri gibi sizin de inkar etmenizi ve onlarla eşit olmanızı istediler." [4]

Kendi dağınık olan insanın, düzene karşı olması gibidir bu. Aslında düzenin gerekli olduğunu o da bilir. Ancak düzenli insanların varlığı onun dağınıklığını açığa çıkardığı için düzene karşıdır. Günümüz insanları da şirk ve cahiliye hususunda İslamî tavrın ne olması gerektiğini çok iyi biliyorlar. Bu durum kitabın ve onun pratik tefsiri olan sünnetin en esas meselesidir. Ancak bu tavrın hakkını veren insanlar, onların sapkınlıklarını açığa çıkardıklarından bu tavrı ve sahiplerini eleştiriyorlar.

Allah'ın yardımıyla bu iki sorunu aşan ebeveynleri başka bir sorun beklemektedir. Çocuklarını bu duruma hazırlama meselesi. Hepimiz biliyoruz ki çocuk ya fıtratında var olanla veya ebeveynin yönlendirmesiyle hareket eder.

Fıtratı ilme ve eğitime müsait olan çocukların kurumsal eğitime uyum sağlamaları kolaydır. Ancak insanlar arasında bu sınıf çok azdır. Birçok ebeveyn çocukları için istedikleri bu hayra çocukları yönlendirmektedirler. Çocuğumuza uygun bir İslamî eğitim kurumu bulmak yeterli değildir. Özellikle yatılı tabir ettiğimiz ve yıllara dayanan eğitim sistemine çocuğumuzun hazırlanması ve uyumlu hale gelmesi de gereklidir.

4. 4/Nisa, 89

Bugün Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımıyla tevhidi eğitim kurumlarının sayısında gözle görülür bir artış vardır. Ancak çocukların hazırlanması ve şuurlu ebeveynlerin varlığıyla alakalı aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Bu durumu paylaştığımız Müslüman ebeveynler, yardımcı olacağına inandığımız bazı maddeleri onlara aktarmayı uygun gördük. Çocukları için en iyiye talip olan ve onların ilim ehli, dava adamı, hizmet erbabı olmasını isteyen, bunun için de uzun yıllar onlardan ayrı kalmayı göze alan ebeveynler bu sıkıntıların meyvesini alabilmek için şunlara dikkat etmelidir:

1. Çocuğu istemediği şeye zorlamama

Fıtraten eğitime müsait olmayan çocuklar bazen yanlış yönlendirilebiliyorlar. İstemedikleri bir eğitim sürecine mahkum ediliyorlar. Bazı çocuklar ailesinden uzak kalamaz. Yaşları veya karakterleri evden uzak kalmaya müsait değildir. Bunun bir çok nedeni olabilir.

Kimi çocuk korumacı bir aile yapısı içerisinde büyümüştür. Sorumluluk almasına müsaade edilmemiş her işi onun adına ebeveynler tarafından yapılmıştır. Yabancı bir ortamda ve sorunlarıyla baş başa kalan çocuğa, bu çok ağır gelir.

Kimi çocuk yanlış eğitim neticesinde kıskançlığa itilmiştir. Evden uzaklaştığı takdirde

ebeveynin kardeşlerle daha fazla ilgileneceğini ve kendini unutacağını düşünür.

Kimi çocuk çok hareketlidir. Kapalı bir alanda uzun süre sabır ile bir şeyle meşgul olmak ona göre değildir.

Daha sayabileceğimiz birçok nedenden dolayı çocuk böyle bir eğitime sıcak bakmayabilir. Bu durumlarda ailenin çocuğu zorlaması, istemediği bir şeye yıllarca onu mahkum etmesi onanmaz yaralara neden olur. Çocuğun İslam'dan ve Müslümanlardan nefret etmesine sebebiyet verir. Daha kötüsü çocuk kendi hayatında söz sahibi olacağı günü bekler. Hayatıyla ilgili kararlar alma yaşında ebeveynin anlam veremediği şeyler yapmaya başlar. Nice ebeveyn çocuklarını yıllarca İslam üzere yetiştirdikleri halde, nasıl böyle bozulduklarını anlayamaz. Aslında sorunun cevabı basittir. Çocuk istemediği bir hayata yıllarca mahkum edilmiştir. Ve o yıllar içerisinde o hayata kin beslemiş ve kendiyle beraber içinde bir nefret büyümüştür. İlk fırsatta yılların kinini ailenin istemediği bir hayatı tercih etmekle kusmuş olur.

Zorlamanın en tehlikeli olanı ise psikolojik şiddettir. Birçok aile çocuğunu istemediği şeye zorlamadığını, seçimi ona bıraktığını iddia ediyor. Ancak çocukla konuşmama, gerekli ilgiyi göstermeme, aksi bir seçenek halinde çok üzülecekleri vb. söylemlerle çocuk yıpratılıyor. Çocuk tamam demeye zorlanıyor. Netice olarak da çocuk kendi rızasıyla ilmi eğitim almayı kabul etmiş oluyor. Maalesef ailenin vicdanlarını susturdukları bu yöntem de, çocukların hayatı için ciddi sorunlara neden oluyor.

Müslüman ebeveynler iyi bir eğitim hayatının sadece yönlendirmeyle olmayacağını, buna yönelik çocukta istek olması gerektiğini unutmamalıdır. Eğitimsiz, ümmi ancak samimi bir Müslüman, İslam'dan ve Müslümanlardan nefret eden eğitimli bir münafıktan çok daha hayırlıdır.

2. Anne ve babalar çocuklarda görmek istedikleri neticeyi onlara kendi yaşamlarıyla göstermelidirler

Çocuğunun okumasını isteyen ebeveynler kendileri okumayı ve eğitimi sevmelidir. Çocuk eğitimin önemini evinde öğrenir. Evinde kitap okuma kültürü olmayan, haftalık derslerine özen göstermeyen, sudan bahanelerle eğitim faaliyetlerine katılmayan anne-baba, çocukların eğitime bakışını olumsuz şekillendirir. Takdir ederiz ki çocuklarımız bizlerin aynasıdır. Bizim önceliklerimiz onların önceliği, bizim önemsemediklerimiz de onların önemsemedikleri arasındadır. Eğitim hususunda evde yeterli hassasiyet oluşturmayan ebeveynlerin çocuklarından okumalarını beklemeleri haksızlıktır. Ve aile yapısı buna müsait olmayan gençlerin uzun yıllar süren uğraşları genelde neticesiz kalıyor. Ya yarıda bırakmak durumunda kalıyorlar ya da eğitimlerini tamamladıktan sonra farklı alanlara yöneliyorlar.

Hiçbir gün elinde kitap görmediği babasından eğitimin faziletlerini dinlemek çocuğa hiçbir şey katmaz. Annesinin öğlene kadar uyuduğu, eğitim faaliyetleri olan haftalık derslere baş ağrısı, ev işi, misafir kabul etme gibi nedenlerle katılmadığı bir çocuk için eğitim, öncelikler arasında yer almaz.

3. Ortak yaşam kültürüne alıştırmamak

Çocuk insanlarla yaşamayı ve bunun ahlakını ailesinden öğrenir. Özellikle akraba ve komşuluk ilişkileri çocuğun diğer insanlarla yaşama ahlakını belirler. Her konuda olduğu gibi bu konuda da çocuğun ölçüsü ebeveyndir. Yatılı eğitimin olabilmesi için temel mesele, çocuğun uyum ahlakını öğrenmiş olmasıdır. Çünkü aynı ortamı kendi gibi birçok farklı insanla paylaşır. Ve bu insanlar eğitimin ayrılmaz parçasıdır. Bu alanda sorun yaşayan çocuk için eğitim hayatı çekilmez bir çile oluverir. Çocuk ortamdan sıkılmaya başlar.

Akrabalarıyla sorunlu, komşularıyla anlaşamayan, kendi sosyal ortamlarında uyumsuz olan ailelerin çocukları da böyledir. Bu tip çocuklar okumak istiyor olsa bile çevrelerine rahatsızlık verdiklerinden dolayı bir ortamda barınamazlar.

Çocuk ilişkilerinde ailenin tutumu da çok önemlidir. Bir çocuğun diğer çocuklarla sorun yaşaması gayet normaldir. Ancak ailenin sürekli kendi çocuğunu haklı gördüğü ve başkalarını suçladığı çocuklar ortak yaşam ahlakından uzaktırlar. Sürekli ayrıcalık beklerler. Toplu yaşam alanlarında bu mümkün olamayınca, çocuklar kendilerine haksızlık yapıldığına inanırlar. Çocuk için böyle inandığı bir ortamda yaşaması çok zordur.

4. Programsız bir yaşama sahip olmak

Düzen, disiplin ve program eğitimin olmazsa olmazıdır. Çocuk bunu evinde öğrenir. Evinde düzen olmayan çocukların eğitim kurumlarındaki düzene ayak uydurması mümkün olmuyor.

Örneğin, öğlene kadar uyuyan bir annenin çocuklarından sabah erken saatte kalkıp eğitime başlamalarını beklemek haksızlık olur. Evinde yemek saatlerinin, ev işi ve çocukların oyun saatinin belli olmadığı annelerin çocukları da düzensiz oluyor. Bu da düzen üzere kurulu eğitim hayatını olumsuz etkiliyor. İyi bir eğitim hayatına talip olan aileler düzenli yaşamayı ev ahlakı haline getirmelidirler.

5. Evlerde cahiliye kalıntılarının olması

Tağutlar sadece okullar aracılığıyla çocuklarımıza cahiliye empoze etmiyorlar. Televizyonlar, çocuk programları, çizgi filmler, bilgisayar oyunları vb. şeylerle onların beyinlerini esir alıyorlar. Ailelerin kendi sorumluluklarından kurtulmak için çocuklarını teslim etikleri bu cahiliye araçları çocukların fıtratını tahrip ediyor. Bazı aileler çocuklarının saatlerce bir çizgi film karşısında usluca oturduğuyla övünüyor. Oysa bir çocuğun saatlerce bir şeyin karşısında oturması onun fıtratının bozulduğunu gösterir.

Bu aletlere ve renkli dünyaya alışan çocuk, tevhidi eğitim kurumlarına tahammül edemiyor. İlginç resim karelerinin ve yüksek seslerin beynini işgal ettiği bir çocuğa kitap sayfaları karanlık ve izbe harabeleri hatırlatıyor.

Çocuğumuzu bir cahiliyeden kurtaralım derken daha tehlikelisine teslim etmemeliyiz. Özellikle de çocuğu için iyi bir eğitime talip olan aileler.

Hayatlarının en ciddi imtihanında sabırla ve ecirlerini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* bekleyerek direnen ailelere tavsiyelerde bulunmak istedik. İyi bir eğitim hayatı, iyi bir aile yapısından geçer. Bu konuda tecrübe sahibi eğitimcilerin ortak vurgu yaptığı nokta; aile yapısı İslam'a uygun olan çocukların eğitimde başarılı olduğudur. Aile yapısında dini veya ahlaki olarak cahiliye kalıntıları bulunan ailelerin çocukları ise eğitim sürecinde başarısız oluyorlar.

Bu zorlu imtihanda hakka teslim olmuş kardeşlerimiz için Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım ve basiret talep ediyoruz. İlk adım olan cahiliyeden teberri konusunda muvaffak olan kardeşlerimizin, ikinci adım olan İslamî bir eğitime muvaffak olmalarını diliyoruz.

ÖZCAN YILDIRIM | ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Allah Seni Kıskandığında...

Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın haram olan fiilleri yaptığında seni kıskanması, seni kendisine yakın olarak istemesinin bir delilidir. Allah senin kendine dönmeni ve söz konusu haramlara ise düşmemeni ister.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Her ay Allah'ın bizle olan bir muamelesini, bunun karşılığında bizim de O'na olan muamelemizi öğreniyoruz. Allah'ın bize gösterdiği her muamele karşısında hayretler içerisinde kalmaktayız. Bizler için önemli olan bu muameleleri okuyup, bilgi depomuza bir bilgi daha koymak değil, âlemlerin Rabbi olan Allah'a karşı bu muamelelerinden dolayı, kulluğun bir gereği olarak muamelemizi güzelleştirmektir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri, kendisine karşı güzel muamelede bulunan salih kullarından eylesin. (Âmin)

Sa'd b. Ubade *radıyallahu anh* Hazreç kabilesinin lideri idi. Kendisi kıskançlığı ile halk arasında meşhur olmuştu. Kıskançlığı öyle bir derecede idi ki, kendisi bir kadını boşadığı zaman insanlar o kadın ile evlenmeye korkardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* zinada dört şahidin getirilmesi hükmünü indirdiğinde, kendisi şöyle demiştir: *"Eğer bir adamı karımla görsem, kılıçla onu vururum!"* Bu durum Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* ulaştığında şöyle demiştir: *"Sa'd'ın kıskançlığına mı şaşırıyorsunuz? Allah'a yemin olsun ki ben ondan daha kıskancım, Allah da benden daha kıskançtır. Bundan dolayı Allah gizli ve açık her türlü fuhşu yasaklamıştır."* [1]

Evet kardeşim. Sa'd *radıyallahu anh* o kadar kıskanç ki Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Allah'ın kıskançlığını Sa'd'ın üzerinden örnek veriyor. Şüphe yok ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* kulunu ha-

1. *Buhari, Nikâh, 107; Hudud, 40.*

ramlara düşmesinden dolayı kıskanır. Kulun haramlara düşüp, O'nun yasaklarını çiğnemesi O'nun asla hoşuna gitmez.

Allah'ın bu muamelesinden dolayı, yapılması gereken nelerdir?

İlk Adım: Allah'ın seni kıskanmasından ötürü sevinmelisin. Çünkü âlemlerin Rabbi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haram olan fiilleri yaptığında seni kıskanması, seni kendisine yakın olarak istemesinin bir delilidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* senin kendine dönmeni ve söz konusu haramlara ise düşmemeni ister.

"Allah sizin tevbenizi kabul etmek ister; şehvetlerine uyanlar (kötü arzuların esiri olanlar) ise büsbütün yoldan çıkmanızı isterler. Allah sizden (yükünüzü) hafifletmek ister; çünkü insan zayıf yaratılmıştır." [2]

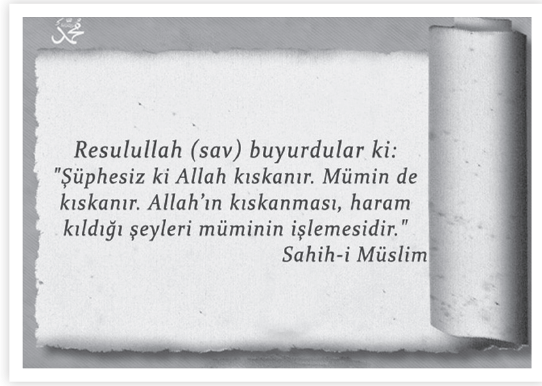
Allah'ın kullarına olan lütfunu gördün mü kardeşim? Kul, Allah'ı kendisine özen gösteren, onu koruyan ve haramlardan dolayı kıskanan bir ilah olarak bildiğinde, bununla Allah'a yakınlık duymayı hissedecek ve onu çok sevecektir. Allah'ın seni, sana zarar verecek olan şeylerden kıskanması senin için en büyük övünçtür.

"Allah kıskançtır, mümin de kıskançtır. Allah'ın kıskanması, müminin Allah'ın haram kıldığı şeyi yapmasıdır." [3]

İkinci Adım: Bu konuda Allah'a karşı güzel muamelelerden bir tanesi de kıskançlığının, Allah'ın kıskançlığına uygun olmasıdır. Yani Allah'ın kulunu kıskandığı şeylerde senin de aynı şekilde kıskanmandır.

İnsandaki kıskançlık ya fıtridir ya da sonradan kazanılmış bir şeydir. Bazı insanlar haramlardan fıtri olarak çekinirken, bazıları ise haramlara karşı sadece Allah için kıskanma duygusunu benliklerinde oluştururlar. Allah'ın sevdiğini sevip, sevmedikleri hususunda kendilerini hesaba çekerler. Eğer Allah bu yapılanı sevmiyorsa, kendisi de sevmez. Böylece Allah'ın yasakları çiğnendiğinde Allah için bir kıskançlık duygusu içerisinde olur.

2. 4/Nisa, 27-28
3. Buhari, Nikâh 107, Müslim, Tevbe 36, (2761); Tirmizî, Radâ 14, (1168).

Kardeşim,

Allah *subhanehu ve teâlâ* senin kalbinin kendi zatına uygun olduğunu görmek ister. Zaten bu, kalp amellerinin bir parçasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece bedeninin amel etmesini istemez. Aynı şekilde kalbinin de amel etmesini ister.

Düşünsene, sadece görüntü itibari ile senin dostun olduğunu söyleyen, fakat kalbinde hiçbir duygu beslemeyen kişinin senin yanında herhangi bir değeri olabilir mi? Sen de bilmektesin ki etkileşimin temel dinamiklerinden bir tanesi de, kalbindeki hissettiğin duygulardır.

Sevgi, korku, ümit, kıskançlık, Allah'tan haya etmek vb. kalp amellerinin hepsi senin bedenini değil, kalbini harekete geçiren durumlardır. Ayrıca şunu da diyebiliriz ki, kalp amelleri, beden ile yapılan amellerden daha faziletli, daha yüce, daha şerefli ve Allah'a daha sevimlidir. Fakat her ikisi de bizden istenmiş, her ikisinden de Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri hesaba çekecektir.

Üçüncü Adım: Burada Allah ile yapacağın muamele ise, Allah senin yapacağın bir şeyden dolayı kıskanıyorsa, o şeyden mutlak olarak uzaklaşmandır. Allah *subhanehu ve teâlâ* seni sevmediği bir yerde değil, sevdiği bir yerde görmelidir.

Bunu asla hafife alma. Çünkü Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* söylediği gibi, Allah'tan daha kıskanç hiç kimse yoktur.

Düşünsene bir erkek, bir kız ile konuştuğunda kızın babasının kendilerini görmesinden aşırı derecede korkarlar. Kendilerini görmesinden olabildiğince sakınırlar. Ta ki başlarına bir bela getirmesin... Babanın hiddetlenmesi ve bunun sonucunda intikam dahi almasına götüren ana sebep nedir? Tabi ki kıskançlık... Şüphesiz Allah

subhanehu ve teâlâ babanın kızına olan kıskançlığından daha fazla kıskançtır.

Arasındaki farkı biliyor musun peki? Kızın babası veya kardeşinden gizlenilebilir. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* **için bu asla söz konusu değildir!**

"Onlar bilmezler mi ki, gizlediklerini de açıkça yaptıklarını da Allah bilmektedir." [4]

Allah senin sinende gizlediğini dahi bilmektedir. Yine, kişinin kendi iç âleminde niyet edip de, korktuğu bir şeyden örnek vereyim.

Genç erkek, bir kız ile konuşmak veya münasebette bulunmak istediğinde en çok neyden korkabilir? Tabi ki kendi isteğinin karşı taraftan kabul görmemesi ve bundan ötürü bir iş geleceğinden, yani kızın onunla konuşmak istememesi, onun için büyük bir felaket olacağı için, başına bir şey gelmesinden korkar. Peki Allah'ın kulunu azap ve felaket ile karşılaması? Allah *subhanehu ve teâlâ* şiddeti ve intikamı çok şiddetli olan değil midir?

Allah'ın kıskandığı yasaklarından ötürü alacağı intikamın bundan daha çetin olacağında hiçbir şüphe yok.

"Şüphesiz Rabbi'nin yakalaması çok şiddetlidir." [5]

4. 2/Bakara, 77
5. 85/Buruc, 12

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* birçok kez ümmetini bu durumdan sakındırmıştır. Birçok hutbesinde, meclislerinde bu mevzuya değinmiştir. Duygu yüklü bir hutbesinde şöyle buyurmuştur:

"Ey Muhammed Ümmeti! Kulun veya ümmetin zina ettiği vakit Allah'tan daha kıskanç kimse yoktur!"

Kıymetli kardeşim, Allah'ın tuzağına dikkat et. Zira hiçbirimiz Allah'ın tuzağından emin değiliz.

"Yoksa Allah'ın tuzağından emin mi oldular? Ziyana uğrayan kavimden başkası Allah'ın tuzağından emin olamaz." [6]

Sana geçmiş kıssalardan değil de zamanımızda cereyan eden yaşanmış bir olaydan bahsedeceğim.

Arap gazetelerinden bir tanesinde, yaşanmış bir olay yayınlandı. Bu olay, yazının sahibi tarafından gazeteye postalanmış. Adam bizzat kendisinin yaşadıklarını kaleme almış. Fakat yayıncı tarafından isminin yayınlanmaması ricasında bulunmuş. İnsanlar bu olanlardan ibret alsınlar diye sadece yazdığı olayların yayınlanmasını istemiş.

Yazının içeriği ise şöyle:

'Ben üniversitede idim. Bir çok genç gibi benim de kızlarla alakam vardı. Bir keresinde bir kız ile tanıştım. Onunla şer'i olmayan bir ilişki kurdum. Günler bu şekilde devam etti. Ta ki kız arkadaşım benden hamile kalana kadar... Ailesi bu durumu öğrenince, kız arkadaşımdan beni de öğrenmiş oldular. Kardeşleri beni buldu ve saldırdılar. Onlara: 'Ben senin kız kardeşini tanımıyorum. Bu hamileliği neredenmiş git de öğren!' dedim. Bu şekilde onlardan ayrıldım.

Yıllar geçti ve ben bu olayı unutmuştum. Bir keresinde evime girdim. Annem baygın bir halde yerde yatıyor. Ayıltmaya çalıştım. Bir anda çığlık atarak ayıldı. Sonra tekrar bayıldı. Tekrar ayıltmaya çalıştım. Tekrar çığlık attı. Üçüncü defa aynısını denedim. Yine aynı şekilde tekrardan bayıldı. Uzun uğraş sonucu nihayet ayılıp, kendine gelince kendisine: 'Ne oldu anne?' dedim. Çığlık atarak: 'Kız kardeşin komşudan

6. 7/Araf, 99

hamile kalmış!' dedi. Hemen komşunun evine gidip yakasına yapıştım. Ona saldırmaya başladıktan sonra, kalbime saplanan sivri bir ok misali bir kelime söyledi. Ne söyledi biliyor musunuz?

'Ben senin kız kardeşini tanımıyorum. Bu hamileliği neredenmiş, git de öğren!'

Subhanallah... Benim üniversitede iken kızın ailesine verdiğim cevabın bire bir aynısı! Kişinin göreceği karşılık yaptığı amelin cinsine göredir...'

Bu yazı burada bitmiyor. Yazının sahibi, bir olay daha zikrediyor...

'Bu olaydan daha acı bir olayı çok şiddetli bir şekilde tattım... Yıllar geçtikten sonra evlenmeye karar verdim. Nişanlandım. Evlilik bağı da kurduktan sonra zifaf günü geldi... Zifaf günü, evlendiğim eşimin benden önce biri ile zina yaptığını anlamamla bir şok daha yaşadım. Ve bana şunu dedi: 'Benim bu hatamı ört ki Allah da senin hatanı örtsün!'

Kendi içimden 'Yeter ya Rabbi bitsin!' dedim. Bununla da kalmadı bir başka darbe daha tattım. Boğazıma takılan ağır bir lokmayı da tüm acısıyla tattım. Eşimden ayrılmadım, beraberliğimizi devam ettirdik. Ondan bir kızım oldu ki sanki bir ay parçası gibi… Kızım artık altı yaşına gelmişti… Bir gün sokakta ağlıyordu… Ne oldu biliyor musunuz? Binanın güvenlik görevlisi ona tecavüz etmişti…'

La havle ve la kuvvete illa billahi'l aliyyi'l azim…

"Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." [7]

Kardeşim kıssaya bak! Bu adamın başına gelenlerin çok olduğunu söyleme. Çünkü üniversiteli kızın da bir erkek kardeşi vardı. Ve Allah yazının sahibini de kız kardeşi ile cezalandırdı.

Evet… Üniversitede ilişki kurduğu ve zina ettiği kızın da kocası olacaktı. O koca da şok olacaktı… Allah da aynı şekilde onu evlendiği kadın ile cezalandırdı…

Ve o üniversiteli kızın bir babası vardı. Bu olayla kalbi paramparça olan bir baba… Allah da aynı şekilde bu adamı da kızı ile cezalandırdı… Kişinin göreceği karşılık yaptığı amelin cinsine göredir… Ona düşen de yaptığı işin cezasına katlanmaktır!

Yazının sahibi bunu gazeteye ibret alınsın diye yollamış. Var mı öğüt alan?

Kardeşlerim, Rabbimiz yasaklarına karşı ğayyur/kıskanç olandır. O *subhanehu ve teâlâ* yasaklarına karşı yapılan hürmetsizliğin de intikamını alır…

Allah'tan duam, avretimizi ve nesillerimizi korumasıdır...

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duası ile…

"Yoksa Allah'ın tuzağından emin mi oldular? Ziyana uğrayan kavimden başkası Allah'ın tuzağından emin olamaz."

7. 9/Enfal, 30

ENES YELGÜN | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Peygamber'in Dünyaya Gelişi

Abdulmuttalip müşrik olmasına rağmen Allah'ın kendi yanında değerli olan şeyleri muhafaza edeceğine dair imanı nettir. Maalesef bu günümüzdeki Müslümanların muhtaç olduğu bir inançtır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlığa olan merhametinden ötürü onları karanlıklar içerisinde bırakmamış zülümattan onları kurtaracak Nebiler göndermiştir. Bu yazımıza kadarki kısımda Rasûl'e muhtaç bir halde yaşayan cahiliyenin karanlığını tasvir etmeye çalıştık ve sonuç itibari ile şunu gördük: Mekke cahiliyesi ile yaşadığımız çağ, küfür, şirk ve fuhşiyatta bir çok ortak noktaya sahiptir. Hatta hangi zaman, zulümde daha ileri diye soracak olsak, günümüz cahiliyesinin Mekke cahiliyesindeki kardeşlerin epey geride bıraktığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Peki cahiliyeyi bu kadar tafsilatlı anlatmamızın sebebi nedir?

Bizler davetçiler olarak cahiliye toplumu ile muhatabız. Eğer yaşadığımız toplum Mekke cahiliyesine birçok yönüyle benziyorsa o zaman toplumu nasıl ıslah edeceğimizi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatından öğrenebiliriz. Bu noktayı kaçıran ve kendilerinin İslam'a hizmet ettiğini söyleyen birçok taife Peygamberin davet menhecini bir kenara bırakmış, kendi akıllarından uydurdukları yöntem ile İslam'a hizmet ettiklerini iddia etmişlerdir. O yüzden bizler tafsilatlı bir şekilde cahiliyeyi öğrendiğimiz gibi siyeride güzelce anlamaya çalışmalıyız ki Peygamberin davet menhecinden sapmış olmayalım.

Allah Rasûlü'nün Dünyaya Gelişi ve Nesebi

Allah Rasûlü miladi 571 yılında Mekke'de dünyaya gelmiştir. Rebbiu'l Evvel ayının 2, 8 ya da 10'unda dünyaya geldiği rivayet edilse de muhakkik alimlerin ortaya koyduğu görüş daha kabule uygundur. Onlar Allah Rasûlü'nün Rebbiu'l Evvel ayının 12'sinde doğduğunu ifade etmişlerdir.

Siyer alimleri kitaplarında Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* nesebini incelemeye almışlar ve 21. dedesi Adnan'a kadar ki kısımda ittifak etmişlerdir. Adnan'dan İbrahim'e *aleyhisselam* kadar ise ihtilaf vardır. Hatta bazı alimler bir hadise dayanarak bu kısımla alakalı görüş beyan etmenin dahi yalana gireceğinden ötürü caiz olmadığını söylemişlerdir. İbrahim'den *aleyhisselam* Adem'e *aleyhisselam* kadarki kısım hakkında görüş beyan edenlerin ise ehli kitaptan başka dayanakları yoktur.

Allah Rasûlü'nün nesebi diğer tüm Peygamberlerde olduğu gibi soylu bir neseptir. Bu durum küfür toplumlarının Nebilerine karşı daha pervasızca saldırmalarının önünde kalkan vazifesi görmüştür. Allah Rasûlü nesebinin soylu olduğuna bizzat kendisi işaret ettiği gibi müşrikler de bunu bir çok kere ikrar etmişlerdir.

Müslim'de geçen bir rivayette Allah Rasûlü şöyle buyuruyor:

"Yüce Allah İsmail'in oğullarından Kinaneyi, Kinaneden Kureyşi, Kureyşten Haşimoğullarını, Haşimoğullarından da beni süzüp çıkardı."

Aynı şekilde Rum Kralı Herakliyus ve Ebu Sufyan arasında geçen konuşmada da buna işaret edilmektedir.

"Bir ticaret kervanı, Ebu Sufyan'ın içinde bulunduğu Kureyş kâfirleri ile Hudeybiye barış anlaşmasını imzaladığı dönemde Şam'da ticaret yapmak için yola çıkmıştı. Kervan, Bizans imparatoru Herakliyus ve yardımcıları İyliya şehrinde iken saraya ulaştı. Böylece, imparator onları huzuruna çağırdı. Yanında Rum'un büyükleri vardı. İmparator tercümanlarını çağırtıp:

— İçinizden, Peygamberlik iddia eden bu adama neseb bakımından en yakın olanınız

hanginiz?, diye sordu. Ebu Sufyan:

— Ona neseb bakımından en yakın olan benim, dedi. İmparator muhafızlarına:

— Onu bana yaklaştırın. Arkadaşlarını da arkaya dizin, diye emretti. Sonra tercümanlarına dedi ki:

— Arkadaki kişilere söyle. Öne çıkan bu adama o zat hakkında (Rasûlullah'ı kastediyor) sorular soracağım. Eğer yalan cevap verirse hemen onu yalanlayın. Ebu Sufyan diyor ki:

— Allah'a yemin ederim ki, 'Ebu Sufyan yalan konuşuyor' demelerinden utanmasaydım kesinlikle sorulara yalan cevap verirdim.

Sonra, imparatorun bana ilk sorusu şu oldu:

— (Peygamberlik iddia eden o şahsın) içinizdeki nesebi nasıldır?, Ebu Sufyan:

— O, içimizde soylu bir nesebe sahiptir.... İmparator bu sorulardan sonra tercümanlarına dedi ki:

— (Bu adama söyle:) Sana o zâtın nesebini sordum. Sen de içinizde soylu bir nesebe sahip olduğunu söyledin. İşte Peygamberler böyledir. Kavminin içinde soylu bir nesepten gönderilirler...." [1]

Bununla beraber yazımız da anlatacağımız zemzemin bulunması ile Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* babasının adak adanması hadisesi Allah Rasûlü daha doğmadan onun nesebinin şerefli bir soy olduğunu ortaya çıkaran başka vakıalardır.

---

1. Buhari

Peygamber Doğmadan Önce ve Doğumu Esnasında Gerçekleşen Bazı Hadiseler

Siyer kitaplarında Allah Rasûlü'nün dünyaya gelişi öncesinde ve doğumu sırasında vuku bulduğu iddia edilen bazı olaylar zikredilmektedir. Bizde sırayla bu olayları anlatmaya ve bu vakaların neden gerçekleşmiş olabileceğinin hikmetleri üzerinde durmaya çalışacağız.

1. Zemzemin Bulunması ve Peygamber'in Babasının Adak Adanması Hadiseleri

Zemzemin Abdulmuttalip tarfından bulunuşunu Ali *radıyallahu anh* şöyle anlatıyor:

"Sıcak bir yaz gününde Abdulmuttalib Kâbe'nin yanındaki Hicr mevkiinde serin bir gölgede uyuyordu. Bir rüya gördü. Rüyasında bir zât kendisine şöyle seslendi:

— Kalk, Tayyibe'yi kaz!

Sordu:

— Tayyibe nedir?

Fakat o zât sorusuna hiçbir cevap vermeden uzaklaşıp gitti. Ertesi gün, aynı yerde yine uykuya dalmıştı. Aynı adam tekrar göründü ve seslendi:

— Kalk, Berre'yi kaz.

Abdülmuttalib yine sordu:

— Berre nedir?

Adam yine hiçbir cevap vermeden oradan uzaklaşıp gitti. Abdülmuttalib derin uykudan daha büyük bir merak ve heyecan içinde uyandı. Ne var ki, gördüklerine bir türlü mânâ veremiyordu. O gün ve geceyi de yine gördüğü rüyânın tesirinde geçirdi.

Ertesi günü idi. Yine aynı yerde yatıyordu. Aynı adam gelerek kendisine,

— Kalk, dedi. Mednûne'yi kaz.

Abdülmuttalib, adama:

— Mednûne nedir?

Diye sordu. Ama adam yine cevap vermeden uzaklaşıp gitti.

Abdülmuttalib üç gün üst üste gördüğü rüyânın boş olmadığını elbette biliyordu. Ama mânâsını anlayacak en ufak bir ipucuna da sahip değildi.

Dördüncü gün yine aynı yerde uykuya yatan Abdülmuttalib, aynı adamın geldiğini gördü. Adam bu sefer şöyle seslendi:

— Zemzem'i kaz!

Abdülmuttalib:

— Zemzem nedir, nerededir?

Diye sorunca, adamın cevabı şu oldu:

— Zemzem bir sudur ki, hiç kesilmez, dibine ulaşılmaz. Hacıların su ihtiyacını onunla karşılarsın. O, Kâbe'de kesilen kurbanların kanlarının döküldüğü yer ile terslerinin gömüldüğü yer arasındadır. Alaca kanatlı bir karga gelip, orayı gagalar. Orada karınca yuvası da vardır.

Zemzem bir sudur ki, hiç kesilmez, dibine ulaşılmaz. Hacıların su ihtiyacını onunla karşılarsın. O, Kâbe'de kesilen kurbanların kanlarının döküldüğü yer ile terslerinin gömüldüğü yer arasındadır.

Uyanan Abdülmuttalib'in heyecanına bu sefer sevinç de katılmıştı. Çünkü, rüyayı mânâlandırmak için ipucunu elde etmişti. Zemzem kuyusundan defalarca bahsedildiğini duymuştu. Fakat, onun yerini kimse bilmiyordu. Çünkü Cürhümlüler, Mekke'den düşman istilâsı önünden kaçarken, Kâbe'nin bütün kıymetli mallarını Zemzem kuyusuna atmış, kuyunun üstünü de toprakla bir edip, belirsiz bir hale getirmişlerdi. O zamandan beri Zemzem'in ismi var, kendisi yoktu.

Abdülmuttalib, artık Zemzem'in yerini bulup kazmakla vazifelendirildiğini anlamıştı. Derhal araştırmaya koyuldu. Rüyasında kendisine öğretilen yere gitti. Bu sırada alaca kanatlı bir karganın süzüldüğünü ve yere konarak gagası ile bir yeri karıştırdıktan sonra havalanarak göğe doğru yükseldiğini gördü.

Abdülmuttalib senelerden beri gizli kalmış bir kuyuyu bulma ve ortaya çıkarma şerefine erecekti. Zemzem'in yerini tesbit etmişti ve sıra kazmaya gelmişti. Bu şerefi başkasına kaptır-

mak ve bu sırrı başkalarına açmak istemiyordu. Bunun için ertesi gün bir tek oğlu olan Hâris'i alarak tesbit edilen yere gitti ve kazmaya başladılar. Bir müddet devam eden kazı sonucu Zemzem Kuyusunun örülmüş duvar taşları ile bir dâire şeklindeki ağzı meydana çıktı.

Abdülmuttalib'in bu faaliyetini başından beri gözleyen Kureyşliler, işin artık ortaya çıkmak üzere olduğunu farkedince, büyüklerine haber verdiler. Bir müddet sonra, Kureyş büyükleri, kazılan yere geldiler ve Abdülmuttalib'e:

— Ey Abdülmuttalib! Bu babamız İsmâil'in kuyusudur. Onda bizim de hakkımız var. Bizi de bu işe ortak et, dediler.

Abdülmuttalib:

— Hayır, yapamam. Bu iş sadece bana tahsis edilmiş ve aranızdan ancak bana verilmiştir, dedi.

Abdülmuttalib'in bu kesin cevabı Kureyş ileri gelenlerinin hoşuna gitmedi. İçlerinden Adiyy bin Nevfel şöyle konuştu:

— Sen yalnız bir adamsın. Tek oğlundan başka dayanacağın bir kimsen de yok. Nasıl olur da bize karşı gelir, bize boyun eğmezsin?

Bu söz, Abdülmuttalib'i üzdü. Çünkü, Kureyşliler onu kimsesizlikle küçümsüyorlardı. Bu anlayıştan fazlasıyla rahatsız olduğunu haliyle de belli etti. Bir müddet üzüntü içinde sustu. Sonra içini şöyle döktü:

— Yemin ederim ki, Allah bana on erkek çocuk verirse, bunlardan birisini Kâbe'nin yanında kurban edeceğim.

Hadisenin burada sona ermeyeceği belli idi. Böyle hadiseler yüzünden aralarında çok defa çarpışmalar patlak vermişti. Bunu bilen Abdülmuttalib, kazı işinden o anlık vazgeçti ve işin bir hakem tarafından halledilmesini teklif etti. Teklifi kabul gördü. Hakemi tesbit ettiler: Şam'da oturan Sa'd bin Hüzeym.

Amcalarından birkaçını yanına alan Abdülmuttalib, Kureyş kabilelerinin ileri gelenlerinden bir grupla Şam'a doğru yola çıktı. Ne var ki, henüz Şam'a varmadan ilahi kader onları durdurdu. Abdülmuttalib ve yanındakilerin suları, çölün ortasında bitti. Bu kendileri için en büyük, en şiddetli düşmandan daha da tehlikeli idi. Abdülmuttalib'in müracaatına, Kureyş ileri gelenleri, "Suyumuz ancak bize yeter" diyerek red cevabı verdiler.

Abdülmuttalib ile yakınlarının hayatı büyük bir tehlike ile karşı karşıya bulunuyordu. Ellerinde yapacakları hiçbir şey de yoktu. Çöl ortasında su aramak, serabın peşinde koşmaktan farksızdı.

Fakat herşeye rağmen Abdülmuttalib su aramaya kararlıydı.. Devesinin yanına geldi, onu ayağa kaldırdı. O anda devenin bir ayağının dibinde pırıl pırıl parlayan, bir avuç su gördü. Bu durum, arkadaşlarını da sevindirmişti. Yeniden hayata dönmüş gibi oldular. Abdülmuttalib, kılıcıyla suyun çıktığı yeri genişletince, su daha gür akmaya başladı. Bu arada su vermeyen Kureyşliler, hayretle onları seyrediyordu.

Abdülmuttalib ve arkadaşları sudan kana kana hem kendileri içtiler, hem de hayvanlarına içirdiler. Bir ara, Abdülmuttalib, kendisine su vermeyen Kureyşlilere döndü ve seslendi:

"Suya gelin, suya! Allah bize su verdi. Hem kendiniz için hem de hayvanlarınızı sulayın! Haydi, durmayın, gelin."

Kureyşliler mahcup mahçup kaynağa yaklaştılar. Kana kana sudan içtiler. Hayvanlarını suladılar. Kırbalarını temiz su ile doldurdular.

Kureyşliler, Zemzem kuyusunu kazan ellerin kendilerine sunduğu bu serin ve temiz suyu içer içmez, mahçup ve suçlu bir edâ içinde Abdülmuttalib'e dönerek şöyle dediler:

— Ey Abdülmuttalib, artık sana diyecek bir sözümüz yok. Anladık ki, Zemzem'i kazmak senin hakkın. Bu işe ancak sen lâyıksın. Vallahi, Zemzem hususunda seninle bir daha münakaşa etmeyeceğiz. Artık hakeme gitmeye de gerek görmüyoruz.

Ve hakeme gitmeden yarı yoldan tekrar Mekke'ye hep beraber döndüler.

Mekke'ye dönen Abdülmuttalib, oğlu Hâris'le birlikte kazı işine devam etti ve kısa zamanda Zemzem'i ortaya çıkardı.

Zemzem kuyusundan bazı kıymetli mallar da çıktı. Bunlar arasında altından iki geyik heykeli ile kılıçlar ve zırhlar da vardı. Zemzem'i ortaya çıkarma hakkını daha önce Abdülmuttalib'e bırakan Kureyş ileri gelenleri, bu kıymetli malları görünce, hırs damarları tekrar kabardı. Yine Abdülmuttalib'in başına dikildiler.

— Ey Abdülmuttalib, bu mallara seninle beraber ortağız. Bunlarda bizim de hakkımız var, dediler.

Cömert ve sabırlı Abdülmuttalib önce:

— Hayır. Sizin bu mallar üzerinde hiçbir hakkınız yok. Ama ben yine de size yumuşak davranayım. Aramızda kura çekelim.

Bundan memnun olan Kureyş ileri gelenleri,

— Peki, bu kurayı nasıl ve ne şekilde yapacaksın? diye sordular

Abdülmuttalib, kurada takip edilecek usülü anlattı:

— İki kura Kâbe için, iki kura benim için, iki kura da sizin için çekeriz. Kurada kime ne çıkarsa onu alır, çıkmayan da mahrum kalır.

Bu sebeple Kureyşliler sevindiler ve Abdülmuttalib'in bu davranışını takdir ettiler:

Kâbe'nin içinde Hübel putunun yanına vardılar ve kura çektiler. Kura sonucu, Kureyş ileri gelenlerinin bu mallarda hakları olmadığını bir kere daha ortaya koydu. Altın geyik heykeller Kâbe'ye, kılıç ve zırhlar Abdülmuttalib'e düştü. Onların payı ise mahrumiyet oldu. Ama artık itiraz edecek durumları kalmadı ve mesele böylece kapandı.

Abdülmuttalib, kılıç ve zırhları döğdürüp saç haline getirdikten sonra, bununla Kâbe'nin kapısını kapattı.

Oğullarının on'u da büyümüştü.

Vaadini unutmayan Abdülmuttalib, onları bir gün bir araya topladı ve işin hikayesini anlatarak, içlerinden birini kurban etmesi gerektiğini bildirdi. Hepsi de razı oldular. Sonra da babalarına sordular:

— Peki, nasıl yapalım bunu? Kimin kurban edileceğini nasıl tesbit edelim?

Abdülmuttalib böyle bir durumda nasıl yapılması gerektiğini biliyordu. Şöyle dedi:

— Her biriniz birer ok alın, üzerine kendi isminizi yazın ve okları bana verin!

Çocuklar, babalarının emrini derhal yerine getirdiler. Her biri okdanlığından bir ok çekti. Üzerine kendi ismini yazdıktan sonra, babasına uzattı. Okları toplayan Abdülmuttalib doğruca Kâbe'ye vardı.

Kâbe'nin yanına varan Abdülmuttalib'in etrafını şehir halkı sarmıştı. Elindeki on oku, ok çekme memuruna uzattı. Memur oklardan birini çekti.

— Ab-dul-lah!

Üzüntülü bir şekilde yüzünü Abdullah'a çevirdi ve şöyle dedi:

— Oğlum Abdullah! Allah, kendisine kurban edilmek üzere seni seçti. Bu şerefi kardeşlerin arasında sana ihsan etti.

Abdülmuttalib'in bir elinde bıçak, diğer elinde oğlu Abdullah'ın eli vardı. Kurban edilmesi için herşey tamamdı. Bu sırada bir takım gürültüler duyuldu. Kureyş eşrafı geliyordu. İçlerinden biri seslendi:

— Ey Abdülmuttalib, ne yapmak istiyorsun?

Abdülmuttalib oğluna bakarak cevap verdi:

— Onu kurban edeceğim!

Bu cevap, kalabalık arasında hayret ve heyecan meydana getirerek dalgalandı. Müdahale ettiler:

— Ey Abdülmuttalib, bu nasıl olur? Sen ki, Mekke'nin büyüğüsün. Böyle yaparsan, sonra herkes senin yaptığını yapmaz mı? Herkes oğlunu kurban ederse, bizim de soyumuz kesilmez mi?

Bütün kalabalık Abdülmuttalib'in aleyhindeydi..

Bu sırada Abdullah'ın dayısı Abdullah bin Mugîre ortaya atıldı ve,

— Ey Abdülmuttalib. Vallahi meşru bir mazeret olmadıkça, sen onu kurban edemezsin. Onu kurtarmak için gerekirse bütün malımızı vermeye hazırız! dedi.

Kureyşliler ve oğulları yalvarmalarının netice vermediğini görünce bu sefer şöyle bir teklifte bulundular:

— Ey Abdülmuttalib! Abdullah'ı al, Şam'a git. Orada bir kadın var; kâhin ve bilgin bir kadın. Doğudan batıdan zorlukta kalan herkes, ülkeler aşıp ona gider. Herkesin derdine bir çare bulur. Elbette senin için bir çare bulur. Abdullah boğazlanacak derse, gel onu boğazla. Yok eğer seni de, Abdullah'ı da, bizi de üzüntüden kurtaracak bir çare bulursa, ona göre hareket edersin.

Kâbe'nin yanına varan Abdülmuttalib'in etrafını şehir halkı sarmıştı. Elindeki on oku, ok çekme memuruna uzattı. Memur oklardan birini çekti...

Bu fikir Abdülmuttalib'in aklına yattı. Derhal Abdullah'ı yanına alarak Şam'a doğru yola çıktı. Medine'ye geldiklerinde kâhin kadının Hayber'de olduğunu öğrendiler. Oradan Hayber'e geldiler. Arrafe adındaki kâhineyi buldular. Abdülmuttalib durumu olduğu gibi anlattı.

Kadın sordu:

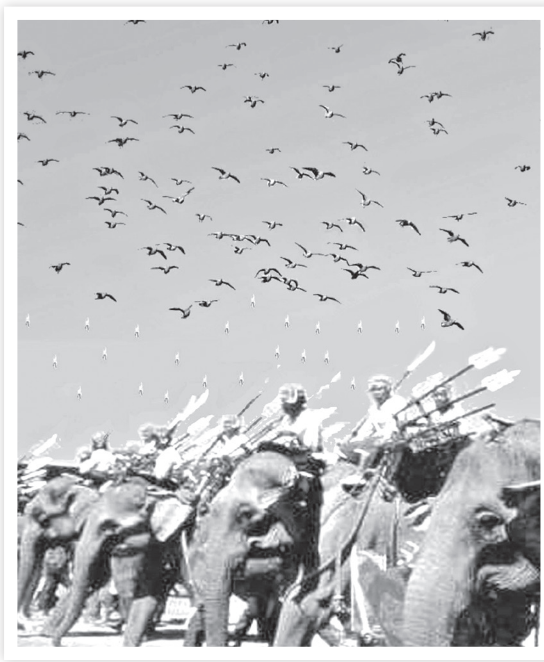
— Sizde bir insanın diyeti nedir?

Abdülmuttalib:

— On deve, dedi.

Bunun üzerine kâhin kadın:

— Gidin on deve hazırlayın. Çocukla on deveyi alıp ok çektiğiniz yere götürün. Bir tarafta çocuğunuz, diğer tarafta ise on deve olmak üzere ikisi arasında ok çekin. Eğer ok develere çıkarsa, develeri kurban edip çocuğu kurtarın. Yok, eğer ok çocuğa çıkarsa, her defasında develerin sayısına bir diyet miktarı daha ekleyerek Rabbiniz sizden razı oluncaya kadar ok çekmeye devam

edin! Ne zaman ok develere çıkarsa, onları boğazlayıp kurban edin. Bu şekilde hem Rabbinizi razı etmiş, hem de çocuğunuzu kurban olmaktan kurtarmış olursunuz, dedi.

Ortaya konan çareyi uygun bulan Abdülmuttalib vakit kaybetmeden Mekke'ye döndü. Abdülmuttalib ailesi ve Mekke halkı da bu habere son derece sevindi.

Mekke'ye dönüşünün ertesi günü idi. Abdülmuttalib, oğlu Abdullah ve on deveyi alarak Kâbe'ye gitti. Kâhin kadının tavsiyesi üzerine Abdullah ile on deve arasında kur'a çekilecekti.

Abdülmuttalib memura:

— Çek, dedi.

Çekilen ok Abdullah'a çıktı. Develerin sayısını yirmiye çıkardılar. Memur tekrar ok çekti. Ok yine Abdullah'ı gösterdi. Develer otuza çıkarıldı. Ok tekrar Abdullah'a isabet etti. Develer kırk oldu. Ok yine Abdullah'a çıktı. Elli oldu, ok sanki Abdullah'a çıkmakta ısrar ediyordu. Altmış, yetmiş, seksen, doksan oldu. Ok ısrarla Abdullah'ı gösteriyordu.

Nihayet develerin sayısı yüzü buldu. Tekrar ok çekilince, merakla bakanlar derin bir nefes aldılar. Çünkü ok develere çıkmıştı.

Böylece Abdullah kurban edilmekten kurtuldu." [2]

Bu hadiselerde Mekke Müşriklerinin dikkati Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* babası ve dedesi üzerine çekilmiştir. Allah Rasûlü Peygamberliğini ilan ettiğinde insanlar başkalarına karşı çıkabilecekleri şekilde Allah Rasûlü'ne karşı çıkamamışlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamber doğmadan Mekke ehlini hazırlamıştır. Aynı şekilde Araplar için önemli olan zemzem ve Kâbe'ye ait değerli eşyaların Peygamberin dedesi vesilesiyle bulunması gözleri Mekke'ye çevirmiştir. İnsanlar bu durumu ve bu olayın faillerini konuşmaya başlamışlardır.

2. Fil Vakıası

Olay İbni Kesir'de *rahimehullah* şu şekilde zikredilmektedir:

'...Ebrehe Necâşî'ye gönderdiği mektupta dedi ki: 'Ben Yemen toprağında senin adına daha önce benzeri yapılmamış olan bir kilise yapacağım.' San'â'da çevresi yüksek, binası yüce, etrafı süslü, manzaralı bir kilise yapmak üzere işe başladı. Araplar onun yüksekliğinden dolayı 'Kuleyyis' adını vermişlerdi. Ebrehe, arapların Mekke'deki Kâbe'yi haccetmeleri gibi buraya hac için gelmelerini emretti. Ve bunu ülkesinde ilan etti. Adnan ve Kahtân soyundan olan Araplar buna karşı çıktılar. Kureyşliler de buna son derece kızdılar. Öyle ki bunlardan bazı kişiler, o kiliseye gidip geceleyin içine girdiler ve içine pisleyerek hemen geri döndüler. Kilisenin bakıcıları bu pisliği görünce durumu hükümdarları Ebrehe'ye ileterek dediler ki: 'Bunu yapan yalnızca bazı Kureyşlilerdir. Çünkü onlar, senin kendi mabedlerine benzer mabed bina etmene kızmaktadırlar.'

Bunun üzerine Ebrehe Mekke'deki Beytullah'a gidip onu taş taş üstünde bırakmayacak şekilde tahrîb edeceğine and içti. Ebrehe bunun için ordu hazırladı ve hiç bir kimsenin engel olamayacağı büyük savaşçılar te'mîn etti. Orduya benzeri görülmemiş büyüklükte filler de iştirak etti. Bir tanesine Mahmûd adı veriliyordu. Bu fili Necâşî bunun için Ebrehe'ye göndermişti. Ebrehe'nin yanında ayrıca sekiz fil daha vardı. On iki fil bulunduğu da söylenmiştir. Ebrehe bu fillerle Kâbe'yi yıkmak istiyordu. Kâbenin direklerine zincirler bağlayacak ve bu

2. *İbni İshak*

zincirleri fillerin boynuna geçirecekti. Sonra da filleri sürüp bütünüyle Kâbe'nin duvarlarının yıkılmasını sağlayacaktı....

Ebrehe, Mekke yakınlarındaki el-Muğammes'e gelince orada konakladı ve askerini Mekke halkının develerinin ve diğer sürülerinin üzerine saldırttı. Onları alıp Ebrehe'ye getirdiler. Bu sürüde Abdülmuttalib'in iki yüz devesi vardı. Ebrehe, Himyer kabilesine mensûb olan Hinâta'yı Mekke'ye gönderdi. Ve Kureyş'in en seçkinini getirmesini emretti. Allah'ın evini korumazsanız, kral sizinle savaşmak niyetiyle gelmedi, diye de haber yolladı. Hinâta Mekke'ye gelince onu Hâşim oğlu Abdülmuttalib'in yanına getirdiler. Hinâta, Ebrehe'nin söylediğini Abdülmuttalib'e tebliğ etti. Abdülmuttalib ona dedi ki: 'Allah'a andolsun ki biz de onunla savaşmak istemeyiz. Bizim buna gücümüz de yetmez. Burası Allah'ın haram olan evidir ve dostu İbrahim'in makamıdır. Eğer onu korursak, burası Allah'ın evi ve haremidir. Ve eğer bırakacak olursak bu onunla Allah arasındadır. Allah'a andolsun ki; bizim onu koruyacak gücümüz yoktur.'

Hinâta Abdülmuttalib'e dedi ki:

'Benimle beraber Ebrehe'ye gel.'

Abdülmuttalib onunla beraber Ebrehe'nin yanına gitti. Ebrehe onu görünce, saygıyla karşıladı. Çünkü Abdülmuttalib görünüşü güzel, yakışıklı bir kişi idi. Ebrehe tahtından inerek onunla beraber serginin üzerine oturdu ve tercümanına şöyle dedi:

'Ona istediğin nedir?' diye sor. Abdülmuttalib, tercüman vasıtasıyla dedi ki:

'Benim istediğim hükümdarın almış olduğu iki yüz devemi bana geri vermesidir.' Ebrehe, tercümanına şöyle dedi:

'Ona de ki; seni gördüğüm zaman benim hayretimi çekmiştin. Ama konuşunca sana gerek duymadım. Benimle, aldığın iki yüz deve için mi konuşuyorsun da gerek senin ve gerek atalarının dininin mabedi olan mukaddes evi yıkmak istediğimi unutuyorsun. Halbuki ben, onu yıkmak üzere geldim, sen ise bu konuda bana bir şey demiyorsun.' Abdülmuttalib ona dedi ki:

'Doğrusu develerin sahibi benim. Evin sahibi de onu korur.' Ebrehe dedi ki:

'Onu benden koruyamaz.' Abdülmuttalib dedi ki:

'Sen, onunla başbaşasın.' Ebrehe Abdülmuttalib'e develerini vermiş ve Abdülmuttalib Kureyş'lilere gelerek Mekke'den çıkmalarını, dağların tepelerinde korunaklı yerlere yerleşmelerini, askerlerin saldırısından endişe ettiğini bildirdi. Sonra Abdülmuttalib ve Kureyşliler Kâ'be'ye gelerek Allah'a dua etti, Ebrehe ve ordularına karşı kendilerine yardımcı olmasını istediler. Ertesi gün Ebrehe, Mekke'ye girmek üzere hazırlandı. Fili de hazırlanmıştı. Filin adı Mahmûd idi. Ordu hazır hale gelmişti. Filler Mekke'ye doğru yönlendirilince, Nüfeyl İbn Habîb gelip filin yanında durdu, kulağına eğildi ve:

'Koş ey Mahmûd, yahut geldiğin yere doğru dosdoğru dön. Çünkü sen Allah'ın haram olan beldesindesin.' dedi. Sonra kulağını bıraktı. Fil koştu, Nufeyl İbn Habîb dağın tepesine çıkıncaya kadar kaçıp geldi. Kalkması için file vurulduğunda fil kalkmadı. Başına demir çomaklarla vurdular. Karnının altına ucu eğri sopalarla vurup kalkması için kanattılar. Fil yine kalkmadı. Yemen tarafına dönmek üzere yönelttiklerinde kalkıp koştu. Şâm tarafına döndürdüklerinde yine aynı şekilde yaptı. Doğuya döndürdüklerinde ise yine aynı şekilde yaptı. Mekke'ye yönlendirilince çöktü. Allah Teâlâ onların üzerine denizden kırlangıca benzer kuşlar gönderdi. Her kuş ile birlikte üç taş vardı. Biri gagasında, ikisi ayaklarındaydı. Onlardan kime isabet ederse, helak oluyordu. Ancak bu taşlar hepsine isabet etmiş değildi. Onlar yol arayarak kaçıp gitmeye başladılar..."

Ebrehe Mekke'deki Beytullah'a gidip onu taş taş üstünde bırakmayacak şekilde tahrîb edeceğine and içti. Ebrehe bunun için ordu hazırladı ve hiç bir kimsenin engel olamayacağı büyük savaşçılar te'mîn etti.

Bu hadisenin sonucunda sadece Arapların değil dünyanın iki süper gücü olan Fars ve Rumlarında dikkati Kâbe'ye yani Mekke'ye çevrilmişti. Bu iki imparatorluk sürekli birbirlerini

zayıf noktalarını araştırıyorlardı aynı zamanda düşmanlarının dostlarınında güçsüz duruma düşmelerini bekliyorlardı. Zaten Habeşilerin ordusunun Kâbe'nin önünde helak olmasından sonra Farslar Habeş ülkesini hemen işgal etmişlerdi. Allah birkez daha Peygamberinin doğumundan önce insanların dikkatini Mekke'ye yöneltmişti.

Bu olayda konumuzla direk alakalı olmasada önemli olan başka bi noktayı da zikretmek istiyoruz. Ebrehe ile Allah Rasûlü'nün dedesi Abdulmuttalip arasında geçen konuşmada şunu net bir şeklide görmekteyiz. Abdulmuttalip müşrik olmasına rağmen Allah'ın kendi yanında değerli olan şeyleri muhafaza edeceğine dair imanı nettir. Maalesef bu günümüzdeki Müslümanların muhtaç olduğu bir inançtır. Dünyaya dalmış bir halde yaşayan Müslümanlar artık her olayı dünyevî gözlüklerle incelemeye alışmışlardır. Düşmanları, kuvvet ve imkan ancak eşit bir seviyeye gelindiğinde yok edilebileceğine inanmak, Allah'ın kendi dinine yardım edenleri muzaffer kılacağına dair vaadlerini unutmak ciddi bir imanî eksiktir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* vaadinden dönmez.

"Ey iman edenler, eğer siz Allah'a (Allah adına İslama ve Müslümanlara) yardım ederseniz, O da size yardım eder ve sizin ayaklarınızı sağlamlaştırır." [3]

"Biz ise, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunmak, onları önderler yapmak ve onları (mukaddes topraklara) varis kılmak istiyorduk. Ve o yerde onları hakim kılmak; Firavun ile Haman'a ve ordularına, onlardan (İsrailoğullarından gelecek diye) korktukları şeyi göstermek (istiyorduk)." [4]

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi Allah'a hamddır.

3. 47/Muhammed, 7
4. 28/Kasas, 5-6

muratguc@tevhiddergisi.com | MURAT GÜÇ

-1- Bidat Taifeleri

Asrımızda bilinçli olarak birileri tarafından sahih İslam itikadı zedelenmeye çalışılmaktadır. İslam itikadının en çok zedelendiği alan ise, fırkalar bahsiyle gerçekleşmektedir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam en güzel örnek olan Allah Rasûlü'ne, ailesine, ashabına ve onlara ihsan üzere tabi olanların üzerine olsun.

Allah'ın izniyle bundan sonra yeni bir yazı dizisine başlanacaktır. Bu yazı dizisinde hak taife olan Ehli Sünnet'in dışında kalan, bidat fırkaları ele alınacak ve onlar hakkında tafsilatlı bilgi verilecektir.

Bir ilim talebesi olarak sizlerle paylaşacağım bu konuların hepsi Hocam'dan aldığım derslerden derlediklerimdir. Bundan dolayı bu konudaki yazılarım genel itibariyle ders formatında olacaktır.[1]

Rabbimizin yardımıyla başlayacak olursak; ilk olarak bidat taifelerinin usülleriyle ilgili mukaddimeler (önbilgi) yapılacaktır. Bu mukaddimeler konuların daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacaktır.

1. *Burada yazılacak olan ders silsilesi Ebu Hanzala Hoca'mızın 'El-Veciz fi Akideti'l Selefi' Salihin' derslerinden alınmıştır. Dersleri sesli dinlemek isteyen kardeşlerimiz, derslere tevhiddersleri.com sitesinden ulaşabilirler.*

Bidat Ehlinin Asılları Kaç Tanedir?

Ehli Sünnet âlimleri 73 fırka hadisi olarak bilinen hadislere dayanarak[2] bidat taifelerinin asıllarını saymaya çalışmışlardır. Fakat âlimlerin bu çalışmasına bakıldığında bir sayı üzerinde birleşmedikleri görülmektedir. Bundan dolayı genel itibariyle bidat ehlinin asılları konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bunlara örnek verecek olursak;

- Bazıları bidat taifelerinin aslı olarak; Rafıziler, Hariciler, Kaderiyye, Mürcie ve Cehmiyye olarak beş taifeyi saymışlardır.
- Abdullah b. Mübarek'e *'İslam fırkaları hangileridir?'* diye sorulduğunda, Cehmiyyeyi saymayarak: *'Rafıziler, Hariciler, Kaderiyye ve Mürcie olarak dört tanedir'* demiştir. Soruyu

2. *"Bu ümmet, yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Biri dışında hepsi ateştedir. Kurtulacak olan ise; cemaattir."*

   Yine imam Tirmizi'deki rivayette:

   "İsrailoğullarının başına gelen, adım adım ümmetimin başına gelecektir. Öyle ki, açıkça annesiyle zina yapanlar olmuşsa, ümmetimden de böyle yapanlar olacaktır. İsrailoğulları yetmiş iki fırkaya bölündü. Benim ümmetim ise yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Biri dışında hepsi ateştedir. Orada bulunanlar: 'Ey Allah Rasûlü kurtulan taife kimdir?', dediler. Bunun üzerine Allah Rasûlü şöyle cevap verdi: 'Bugün benim ve ashabımın yolu üzere olanlardır.' "

soran adam: *'Senin Cehmiyye'yi saydığını duymadım.'*, deyince Abdullah b. Mübarek ise o adama: *'Sen bana sadece İslam fırkalarını sordun.'* cevabını vermiştir.

- Bazı âlimler buna Cebriye'yi de dahil ederek bidat fırkaların asıllarını altı olarak zikretmişlerdir.
- Bazıları, Mutezile'yi Kaderiye'den ayırmış, onu müstakil bir taife olarak ele almıştır. Böylece bu âlimlerin yanında bidat taifelerin aslı yedi tane olmuş oldu.
- Yine bazıları Şia ve Rafiziler'i birbirinden ayırmış ki; bu yerinde yapılmış olan bir ayrımdır. Bu şekilde bidat fırkaları sekize çıkmış oldu.

Faide: Araştırma yaparken bir usül olarak şunun bilinmesi gereklidir; Herhangi bir konuda *'bu mesele üç kısma ayrılır'* veya *'burada insanlar beş kısımdır'* gibi taksimat ifade eden cümleler üç kısımdır. Bu taksimatlar ya nassa, ya akla ya da istikraya (araştırma) dayalıdır.

1. Nassa dayalı olan taksimat: Kur'an ve Sünnet'in yapmış olduğu taksimatlardır. Yapılan bu ayrımlar nassa dayalı olması nedeniyle itiraz yapılmaz. *'İnsanlar: Mümin, kafir ve münafık olmak üzere üç sınıftır.'* diye taksimata gidilmesi buna örnektir.

2. Akla dayalı olan taksimat: Akıl sahibi olan herkesin ittifak ettiği taksimatlardır. Her akıl sahibinin, iki artı ikinin dört edebileceğini veya ateşin yakıcı oluşunu bilmesi bu kabildendir.

3. İstikrai olan taksimat: Bunlar ise nassa ve akla dayalı olmayan, alimlerin araştırma neticesiyle yaptıkları taksimatlardır. İstikrai olan taksimler nazari olması nedeniyle kesinlik ifade edemezler. Yapılan bu taksimatlar sadece taksimi yapan alimi ilgilendirir. Bir alimin kendi kitabında fırkaların usulleri beştir demesi gibi. Doğal olarak bu konuda yazılmış olan kitaplara veya alimlerin fırkaların usulleri gibi meselelere yaklaşımına bakıldığında, bu tip taksimatlar görülmektedir. Bu şekilde yapılan taksimatların nedeni, kesinlik ifade etmesi için değil sadece tertibu'l-ilim babındandır. Yani ilmi, malumatı, muhataplarına daha kolay ulaştırabilmek için araştırmalar sonucunda yapılan taksimatlar veya hasrlardır.

Bundan dolayı istikrai olan taksimatlar konusunda biraz temkinli olmak lazım. Özellikle üçe ayrılır, beşe ayrılır gibi kesinlik ifade eden cümleleri kullanmamak gerekir. Çünkü yukarıda fırkaların taksimatında olduğu gibi her alimin yanında farklı itibarlardan dolayı taksimatların sayıları farklılık arz edebiliyor.

Fırkalar ile İlgili Bilgileri Hangi Kaynaklarda Bulabiliriz?

İster dinden çıkmış olsun, ister dinden çıkmamış olsun fırkalarla ilgili tafsilatlı bilgilerin bulunduğu muteber ve güvenilir olan kitapları şöyle zikredebiliriz;

Ehli Sünnet'in bütün akaid kitaplarında mutlaka fırkalarla ilgili bilgi verilmiştir. Fakat bu bilgiler; isim, tarif ve onların itikatlarını belirtmenin ötesine geçmemiştir.

Ehli Sünnet'in bütün akaid kitaplarında mutlaka fırkalarla ilgili bilgi verilmiştir. Fakat bu bilgiler; isim, tarif ve onların itikatlarını belirtmenin ötesine geçmemiştir. Bu taifeler kimdir? Nerede çıkmışlar? Onların haklarındaki naslar hangileridir? gibi tafsilatlı bilgiler verilmemiştir.

Bu ihtiyaçtan dolayı fırkalar hakkında özel kitaplar yazılmıştır. Bu kitaplar da, batıl dinler ve fırkalar hakkında yazıldıkları için bunlara genelde *'El-Milel ve'n-Nihal'* ismi verilmiştir. Daha sonra bu kitaplar *'Milel ve'n-Nihal'* adında müstakil bir ilim haline gelmiştir.

Milel ve Nihal alanında yazılmış olan kitapların başlarında şunlar gelir;

- Bağdadi'nin *rahimehullah* yazmış olduğu *'el-Farku Beyne'l-Fırak'* kitabı erken dönemlerde yazılmış olan kitaplardan bir tanesidir. Bu kitapta Bağdadi, fırkaları tek tek ele almış, bölümlerini, itikadlarını ve Ehli Sünnet'in onlara bakış açısını anlatmıştır.[3]

---

3. *Bu kitap şu anda diyanet vakfı yayınları tarafından Türkçeye çevrilmiştir.*

- Şehristani'nin *rahimehullah* *'El-Milel ve'n-Nihal'* kitabı da aynı şekilde fırkalar hakkında tafsilatlı bilgi veren eserlerden bir tanesidir.

- Endülüs alimlerinden İbni Hazm'ın *rahimehullah* yazdığı *'El-Fisal'* kitabı.[4] İbni Hazm burada hem batıl dinleri anlatıyor hem de İslam fırkaları hakkında bilgi veriyor. İbni Teymiyye, İbni Hazm'ın bu kitabı hakkında genel olarak bu babta -fırkalara karşı tutum- Ehli Sünnet'in çizgisini yansıttığını belirtiyor.

- En erken dönemde yazılmış olan kitaplardan bir tanesi de İmam Ebu'l Hasan El-Eş'ari'nin *'Makalatu'l İslamiyyin/İslam Ehlinin Makaleleri'* isimli kitabıdır. Bu kitapta fırkaların söylemiş oldukları sözler de bulunabilir.

Bunlar, genel olarak fırkalar ve fırkaların fikirleriyle alakalı umumi bilgiler veren kitaplardır.

Bununla beraber her bir fırkaya yönelik özel kitaplar yazılmıştır. Bu kitaplardan bazıları ise;

- İmam Ahmed'in *rahimehullah* Cehmiler'e ve Zındıklar'a reddiye yazdığı *'Er-Reddu Ale'l-Cehmiyye ve'z-Zenadika'*.

- İmam Dârimi'nin *rahimehullah* *'Er-Reddu Ale'l Bişri'l Merisi'* kitabı. İmam, bu kitabında Bişri Merisi'ye reddiye yazmıştır.

- Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* *'Minhacu'l-Sünne'* kitabı. Bu kitap dört cilt olup bir Rafiziye yazılmış olan reddiyedir. İbni Teymiyye bu kitabında baştan sona kadar tafsilatlı bir şekilde Rafizileri anlatmıştır.

- İbni Arabi El-Maliki'nin *rahimehullah* *'El-Avasım Mine'l-Kavasım'* kitabı da bunlardan bir tanesidir. İbni Arabi burada Şia'nın sahabe hakkında oluşturmuş olduğu kötü zanları ve töhmetleri ele almıştır.

- Ayrıca günümüzde fırkalar hakkında üniversitelerde hazırlanan doktora tezleri vardır. Bir fırka hakkında tez hazırlayanlar, konuyla alakalı kitaplardaki malumatların hepsini toplayarak tezi yazıyorlar. Böyle olunca hem fırkanın tarihiyle alakalı hem de inancıyla alakalı tafsilatlı bilgi veren özel kitaplar yazılmış oluyor. Bundan dolayı bu tezler, fırkalarla ilgili bilgi elde etme noktasında daha toplayıcı ve verimli olan çalışmalardır.

Ancak bu tip kitaplara (tezlere) yaklaşırken şuna çok dikkat edilmesi gerekir; Tezi yazandan ziyade müşrif[5] olan kişinin bu alanda -fırkalar- mütehassıs olan ve ilmi emaneti ve ehliyeti olan biri olması lazım. Aksi halde bilgi elde edelim derken bu ayaklarımızın kaymasına neden olabilir. Çünkü asrımızda bilinçli olarak birileri tarafından sahih İslam itikadı zedelenmeye çalışılmaktadır. İslam itikadının en çok zedelendiği alan ise, fırkalar bahsiyle gerçekleşmektedir. Yani bu şahıslar ilk olarak İslam tarihinden bir takım fırkaları gündem etmişler, daha sonra Ehli Sünnet âlimlerinden bu fırkaları tekfir etmediklerine dair sözler nakletmişlerdir. Buna dayanarak Ehli Sünnet'in, fırkaların yaptıklarını küfür kabul etmediklerini veya büyük şirkte cehaleti mazur gördüklerini iddia ederek, İslam itikadını bu şekilde iptal etme gayretine girmişlerdir.

Günümüzde buna pratik örnekler verecek olursak;

Tarihte Ehli Sünnet âlimlerinden şia hakkında: *'Şia, bidat taifesi bile değildir.'* diyenler olmuştur.

Yani Şia'nın yaptığı hatadır. Ama bu hata onları bidate ve şirke götürmez demişlerdir. Çünkü Ehli Sünnet alimlerinden olup da, Şia'nın görüşünü savunanlar olmuştur. Yine Sufyani Sevri, İmam Nesai *rahimehumullah* gibi alimlerinde Ali'nin Osman'dan *radıyallahu anhuma* daha faziletli olduğunu, bundan ötürü de hilafetin Osman'dan önce Ali'nin *radıyallahu anhuma* hakkı olduğunu söyledik-

4. *Bu kitabın genelde üç cilt olarak matbu hali mevcut olduğu gibi tek ciltlik hali de vardır.*

5. *Müşrif: Üniversitelerde tez hazırlandığı zaman o tezin hazırlanmasına yardımcı olan kişilerdir.*

leri iddia etmiştir.[6] Bu konu tahkik edildiğinde görülecektir ki; o dönemde Ehli Sünnet alimlerinin kendilerinden konuştukları Şia, sadece hilafet hakkının Osman'dan önce Ali'nin *radıyallahu anhuma* hakkı olduğunu savunan ve bundan öteye gitmeyen insanlardır.

Ayrıca günümüzde İran ve Hizbullat ta kendilerine şia diyorlar. Bazıları da ehli sünnet alimlerinin Şia hakkındaki sözlerine dayanarak İran ve Hizbullat'ın da Müslüman olan bidat taifesi olduğunu söylüyor. Dikkat edilirse Ehli Sünnet'in bidat taifesi dediği Şia ile, bugün her yönüyle İslam'a muhalif olan İran ve Hizbullat'ı bir saydılar. Bununla onların bidat taifesi olduğunu ispat etmeye çalıştılar. Oysa İran ve Hizbullat kesinlikle Şia değil, Rafizidir.

Yine Ehli Sünnet'ten Rafiziler'i tekfir etmeyen alimler olmuştur. Mesela, İbni Teymiyye *rahimehullah* *'Onların tekfirinde iki rivayet vardır.'* diyor. Yani kimileri Rafiziler'i tekfir ederken, kimileri tekfir etmemiş, onlara mubtedi demiştir. Birileri de hiç tahkik etmeden mutlak olarak bu sözü alıp diyor ki: *'Ehli Sünnet alimleri, Rafiziler'in onca küfürlerine rağmen onların tekfirinde ihtilaf etmiştir'*, oysa Rafiziler: *'Kur'an'ın tahrif edilmiş, Ali Peygamberdir, Cebrail hata etmiş'*, hâşa *'Aişe annemiz zanidir'* vb. küfür sözlerini itlak etmişlerdir.

Oysa Ehli Sünnet'in haklarında konuştukları Rafiziler *'Rafd eden'* yani; üç halifenin hilafetini kabul etmeyen, Ali'nin *radıyallahu anh* hilafete onlardan daha evla olduğunu savunanlardır. Onun için o dönemde Ehli Sünnet alimleri Rafiziler'in bu küfür itikadları hakkında hiç konuşmamışlardır. Sadece üç halifenin hilafetini reddeden insanların hükmü hakkında konuşmuş ve bu insanların hükmü hakkında ihtilaf etmişlerdir. Yani ihtilaf, *'Bunlar icmayı reddettiklerinden dolayı kâfir olurlar mı? Yoksa icmayı reddettiler ama bu konu kapalı olduğu için fasık veya mübtedi mi olurlar?'*dan ibarettir. O zaman alimlerin ihtilaf ettikleri ve hakkında konuştukları kesinlikle günümüzdeki Rafiziler değildir.

Yine Ehli Sünnet'in kitaplarında mutezilenin hükmü hakkında şu ibareyi rahatlıkla görebilmekteyiz; *'Mutezilenin tekfirinde alimler ihtilaf ettiler. Cumhur onların bidat taifesi olduğunu söyleyip tekfir edilemeyeceğini söyledi. Bir takım hadis uleması ise onların kafir olduğunu söyledi.'* İnsanların itikadlarını zedeleyen yol kesiciler, alimlerin bu sözlerine dayanarak diyorlar ki: *'Mutezile, imanın altı esaslarından bir tanesi olan kaderi reddetmesine rağmen Ehli Sünnet onların tekfirinde ihtilaf etti.'*

Bu şekilde kendi sapık itikatlarına bunları delil almış oluyorlar. Ehli Sünnet'in, o dönemde Mutezile ifadesi ile sadece kaderi inkar edenleri kastettikleri anlaşılmamalıdır. Çünkü Mutezilenin birçok farklı fırkası vardır. Ama Ehli Sünnet bununla beraber *'Allah'ın ilmini inkar eden, Allah hiçbir şeyi bilmez sadece olduktan sonra bilir'* diyen insanların tekfirinde icma olduğunu söylemişlerdir.

Onun için bugün bidat taifeleri zikredildiğinde bizde oluşan çağrışım ile eski alimlerde oluşan çağrışım bir olmayabiliyor. Doğal olarak insanların itikadlarını zedelemek isteyenler fark ettikleri bu noktayla çok uğraşmışlardır.

Bu durumda şunun yapılması gerekir;

- İnsanların şu anda Rafizi dediği ile o dönemde Ehli Sünnet alimlerin Rafizi dedikleri aynı kişiler midir? Bunun güzel bir şekilde tahkik edilmesi gerekir.
- Burada Ehli Sünnet'e Rafiziler'in hükmü değil de; *'Kur'an tahrif edildi'* diyen insanların hükmü nedir? diye sorulmalıdır.

Konumuza dönecek olursak bu alanda tez olarak müstakil risaleler yazan insanlar kötü niyetli olabilirler. Burayı kullanıp Müslümanların tekfir etmesi gereken birçok taifenin Müslüman olduğunu ve bunu Ehli Sünnet'in itikadı olduğunu iddia edebilirler. Onun için bu tip risalelerde özellikle yazarların, emanete ve ehliyete sahip olan insanlar olmasına dikkat edilmesi gerekir.

Davamızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

6. *Bu sözlerin doğruluğu ihtimallidir. Onun için bunların tahkik edilmesi gerekir.*

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

-3- Kavaidu'l Erba'

İbrahim'in milletinden olmak isteyen birinin, ibadette Allah'ı birlemesi ve ibadette Allah'ı birlemeyenlerden teberri etmesi gerekir. İkisi veya ikisinden biri eksik olduğunda kişi İbrahim'in milletinden olamaz.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Metin

'Allah seni taatine yönlendirsin! Bil ki; İbrahim'in aleyhisselam milleti olan haniflik, ibadette Allah'ı birlemen ve dini O'na has kılmandır. Allah subhanehu ve teâlâ bütün insanlara bunu emretmiş ve bütün insanları bunun için yaratmıştır. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyuruyor:

"Ben, insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım." [1]*'*

Şerh

Millet-i İbrahim, haniflik nedir? Bunun iyi bilinmesi gerekir. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ birçok ayette hem Peygamberimize sallallahu aleyhi ve sellem hem de tüm insanlara İbrahim'in aleyhisselam milletine tabi olmayı emretmiştir. Bununla birlikte Allah subhanehu ve teâlâ İbrahim'in milletinden yüz çevireni 'sefih' diye isimlendirmiştir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

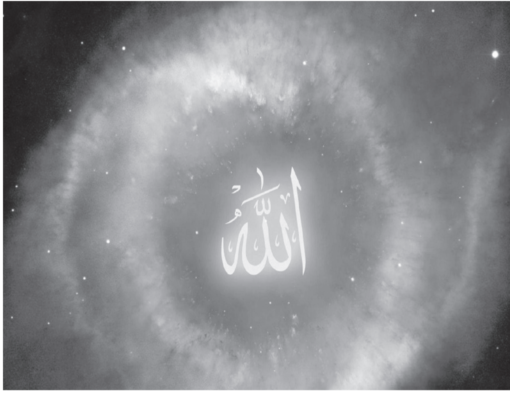
"Hanif olan İbrahim'in milletine uyun. O, Allah'a ortak koşanlardan değildi." [2]

"Sonra sana vahy ettik: 'Hanif olan İbrahim'in milletine uy. O müşriklerden değildi.' " [3]

"Kendi nefsini aşağılık kılandan (sefihten) başka, İbrahim'in milletinden kim yüz çevirir." [4]

Allah subhanehu ve teâlâ İbrahim'in aleyhisselam milletine tabi olmayı emredip, tabi olmayanları sefih

1. *51/Zariyat, 56*
2. *3/Âli İmran, 95*
3. *16/Nahl, 123*
4. *2/Bakara, 130*

olarak isimlendirdiği için Millet-i İbrahim'i iyi bilmemiz gerekir. Çünkü insan bilmediği, tanımadığı bir şeye tabi olamaz. Tabi olmak için, önce bilmek gerekir.

Millet-i İbrahim'in iki tane temel özelliği var;

1. İbadette Allah'ı birlemek: Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları ve cinleri sadece kendisine ibadet etmeleri için yaratmıştır. Millet-i İbrahim'den olmak isteyen birinin ilk olarak ibadette Allah'ı birlemesi gerekir. İbadette Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* birlemeyen Millet-i İbrahim'den olamaz.

2. Müşriklerden teberri: Allah'ı ibadette birlemeyenlerin hem cisimlerinden hem de itikadlarından beri olmak İbrahim'in milletinin ikinci özelliğidir.

"İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden beriyiz/uzağız.' " [5]

"Hani İbrahim babasına ve kavmine demişti ki: 'Ben, sizin ibadet ettiklerinizden beriyim. (ancak) Beni yaratan hariç.' " [6]

İbrahim'in milletinden olmak isteyen birinin, ibadette Allah'ı birlemesi ve ibadette Allah'ı birlemeyenlerden teberri etmesi gerekir. İkisi veya ikisinden biri eksik olduğunda kişi İbrahim'in milletinden olamaz. Velev onun milletinden olduğunu dili ile söylesede.

5. *60/Mümtehine, 4*
6. *43/Zuhruf, 26*

Zariyat suresi 56. ayetinin açıklaması

Bu ayet ile ilgili bilinmesi gereken birkaç mesele vardır:

1. Bu ayette hasr vardır

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette: *"Ben insanları ve cinleri yaratmadım"* diye bu kısmı önce nefyetmiş sonra ise istisna ile: *"Sadece bana ibadet etsinler diye yarattım"* diyerek bu kısmı ispat etmiş. Bu Arap dilinde hasr olarak isimlendirilir. Hasr: Bir şeyi bir şeye has kılmak demektir. Bizim dilimizde olan *'Ben bunu sadece ve sadece bundan dolayı yaptım'* sözü arap dilinde hasr olarak isimlendirilir. Hasrın Arap dilinde bir takım üslupları vardır. Bunlardan bir tanesi de nefiyden sonra istisnanın gelmesidir. Yani Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı, sadece ve sadece kendisini ibadette birlemesi için yarattığına özellikle vurgu yapmıştır.

2. İnsanın yaratılışının sebebi nedir?

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde insanın sebepsiz yere, başıboş yaratılmadığını defaten beyan eder.

"Sizi boşuna yarattığımızı ve tekrardan bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız." [7]

"İnsan kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanır." [8]

'Allah subhanehu ve teâlâ insanı başıboş yaratmadıysa, neden yaratmış? İnsanın yaratılış sebebi nedir?' diye aklımıza sorular gelebilir. İşte Zariyat suresindeki bu ayet insanın yaratılış sebebini bize açıklıyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayetle insanları ve cinleri sadece ve sadece kendisine ibadet etsinler diye yarattığını beyan ediyor.

İnsanın yaratılış sebebini bilmesinin ne tür faydaları vardır?

1. Yaratılış sebebini bilmeyen yaratılış gayesini yerine getiremez. Hangi iş olursa olsun yapılabilmesi için öncesinde ilim olması gerekir. Kişinin, Allah'ın kendisinden istediklerini yerine getirebilmesi için öncelikle Allah'ın kendisinden ne istediğini bilmesi gerekir.

7. *23/Mü'minun, 115*
8. *75/Kıyamet, 36*

2. Yaşadığımız hayat içerisinde Allah'a ibadet etmek ile birçok şey karşı karşıya gelebiliyor. İkisinden birini tercih etmek durumunda kalıyoruz. Böyle bir durumda kişi kendisi için hangisinin daha önemli olduğunu düşünerek çelişki yaşayabilir. Örneğin, bazen Allah'a subhanehu ve teâlâ ibadet ettiğimiz için hapsediliyoruz, rızkımızı temin edemiyoruz veya akrabalık ilişkilerimiz kesiliyor. Bu durumda insan yaratılışının tek gayesinin Allah'a ibadet etmek olduğunu bilirse: *'Ben sadece Allah'a ibadet etmek için yaratıldım'* diyerek onu her şeyin önüne geçirir. Eğer bunu bilmezse, korku ve endişelerini Allah'a ibadetin önüne geçirebilir. Bu da Allah muhafaza dünya ve ahiretinin ziyan olmasına sebep olur.

Ayet-i kerimeye dikkat edilirse Allah subhanehu ve teâlâ: *"Ben, insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım"* diyor. Fakat vakıaya baktığımızda birçok insan Allah'a ibadet etmiyor veya Allah ile birlikte başkalarına da ibadet ediyor. Bunu nasıl anlayacağız? (Hâşa!) Allah'ın subhanehu ve teâlâ söylediğinin vakıada karşılığı yok mu?

Bazı âlimler buna şöyle cevap vermişler. Demişler ki: *'Eğer Allah bir ayette bir şey söylüyor ve o söylediği hem başka ayetlerle uyuşmuyor hem de vakıada karşılığı yoksa orada mutlaka lafızda zikredilmeyen, 'hazf' edilen bir şey vardır. Bunun Kur'an ve Sünnet'te birçok örneği vardır. Örneğin: Peygamberimiz hadiste: "Ameller niyetlere göredir."* [9] *buyurmaktadır. Vakıaya baktığımız da niyetsiz amel yapan birçok insan var. (Hâşâ!) Peygamberimiz yalan mı söylüyor? Hayır. Burada hadiste zikredilmeyen, mahzuf olan bir şey var. O da şudur: 'Ameller ancak niyetlerle sahih olur.' Böyle denildiğinde karışıklık ortadan kalkmış olur. Böylece hadisten niyetsiz amel yapanların amellerinin sahih olmadığı, geçersiz olduğu anlaşılmış oldu.*

Bu ayet-i kerime de zikrettiğimiz hadis gibidir. Ayetin lafzında zikredilmeyen, mahzuf olan bir şey var. Onu zikrettiğimizde ayet-i kerime: 'Ben insanları ve cinleri bana ibadet etmelerini emredeyim diye yarattım' şeklinde olur.

Eğer böyle söylenmese (hâşa) Allah'ın söylediğinin vakıada karşılığı olmaz. Bu da mümkün değil. Nasıl ki Allah insanı iki elli, iki ayaklı, iki gözlü olarak yaratmış ve bu şekilde bunu vakıada görüyoruz; aynı şekilde Allah subhanehu ve teâlâ insanlara: 'Yeryüzünde bana ibadet edeceksiniz' deseydi vakıada insanların sadece Allah'a ibadet ettiklerini görecektik. Fakat Allah subhanehu ve teâlâ insanlara kendisine ibadet etmelerini emretmek için yaratmış. Doğal olarak kimi insan bu emre icabet ediyor kimisi ise icabet etmiyor.

Bazı âlimler ise buna şöyle cevap vermişler. Demişler ki: 'Burada ibadetten kasıt, kişinin kendi isteğiyle yaptığı ibadet değildir, herkesin Allah'ın kulu olarak zorunlu olarak yaptığı ibadettir. Allah subhanehu ve teâlâ ayette:

"Göklerde ve yerde hiç kimse yoktur ki şüphesiz Allah'a kul olarak gelecektir." [10] *buyurmuştur.*

Kıyamet gününde herkes istese de istemese de Allah'a subhanehu ve teâlâ kul olarak gelecektir. Allah'a hakkıyla kulluk etmeyen Ebu Cehil de Allah'a kul olarak gelecek, Rasûlullah da sallallahu aleyhi ve sellem Allah'a kul olarak gelecektir.'

> Kıyamet gününde herkes istese de istemese de Allah'a subhanehu ve teâlâ kul olarak gelecektir. Allah'a hakkıyla kulluk etmeyen Ebu Cehil de Allah'a kul olarak gelecek, Rasûlullah'ta sallallahu aleyhi ve sellem Allah'a kul olarak gelecektir.

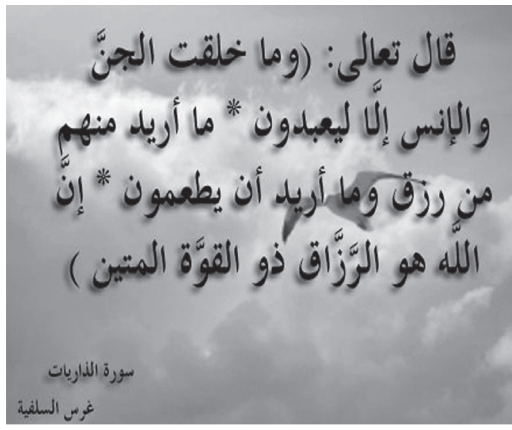
3. Allah'a ibadet etmenin delili nedir?

Bir konunun delilinin ne olduğunu bilmek önemlidir. Çünkü delilin varlığına göre hükümler icra edilir veya edilmez. Bir şeyi yapmanın delili şayet fıtrat ise herkes onu yapmak zorundadır ve yapmayanların da öne sürdüğü *'ben bilmiyorum, cahilim'* şeklindeki özürler geçersizdir. Çünkü delili fıtratta olduğu için herkes bilmek ve gereklerini yapmak zorundadır. Şayet bir konunun delili Kur'an ve Sünnet ile sabitse, onlar kişiye ulaşmadan yaptıkları ile sorgulanmaz. Sorgulanması için hüccet ikame-

---

9. Buhari, Müslim, Ebu Davud

10. 19/Meryem, 93

si gerekir. Ondan dolayı *'hangi meselenin delili nedir'* bunu iyi bilmek gerekir.

Her meselenin delili birbirinden farklıdır. Meseleleri ve delillerini birbirine karıştırmamak gerekir. Bazı insanlar meseleleri birbirine karıştırdıkları için kafaları da karışmış, kimisi ifrata kimisi ise tefrite giderek istikametten çıkmışlardır.

Allah'ın yaratmış olması ve fıtrat, Allah'ı ibadette birlemenin başlı başına delilidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* daha insanları yaratmadan kendisini ibadette birlesinler diye onlardan söz almış.

"Hani kıyamet günü: 'Bizim bundan haberimiz yoktu' demeyesiniz diye, Rabbin, Ademoğullarının sırtından zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahid tutup: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' (diye buyurmuştu), Onlar da: 'Evet (Rabbimizsin) şahid olduk' demişlerdi. Yahut: 'Daha önce sadece atalarımız Allah'a ortak koşmuşlardı. Bizde onlardan sonra gelen bir kuşaktık. Şimdi (atalarımız olan) o batıla saplananların işledikleri yüzünden bizi helak mi edeceksin?' demeyesiniz diye." [11]

Ayetlere dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ*, insanlar ibadette kendisini birlesinler ve şirk koşmasınlar diye onlardan söz almış. Söz almasının sebebini ise **"Biz bilmiyoruz veya daha önce atalarımız şirk koştu biz onlardan sonra gelen bir nesildik"** demeyelim diye açıklamıştır. O zaman insanın bilmiyorum demesi veya birilerine tabi olması ibadette Allah'ı birlememek için geçerli sebepler değildir. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu insanın fıtratına yerleştirmiş, daha sonra ise kâinatın her tarafına buna işaret eden deliller koymuştur. İnsan biraz tefekkür etse, biraz düşünse bunu fark edecektir. Birinin gelip ekstradan bunu anlatmasına gerek yoktur. Fıtrat ve akıl bunun için yeterli delildir.

Dediğimiz gibi insanın yaratılmış olması ibadette Allah'ı birlemesi için yeterli bir delildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* yaratmayı, ibadette Allah'ı birlemenin delili olarak zikrediyor.

Zariyat suresindeki ayete dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"Ben insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım"* diyor. Yani Allah *subhanehu ve teâlâ*: *'Beni ibadette birlemeniz gerekir. Çünkü ben zaten sizi bunun için yarattım'* diyerek ibadeti yaratmaya bağlıyor. O zaman yaratılmış olan herkes Allah'ı ibadette birlemek zorundadır. Başka bir ayette ise:

"Ey insanlar, sizi de sizden öncekileri de yaratan Rabbinize ibadet edin ki takva sahibi olasınız." [12]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* yine ibadeti yaratmaya bağladı ve *"Yaratan Rabbinize ibadet edin"* [13] dedi.

Fıtratın Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ibadette birlemeye yeterli delil olduğuna dair sünnetten pratik iki örnek verelim:

1. Zeyd bin Amr bin Nufeyl'in kıssası: Bu adam Mekke'den Şam'a yolculuk yapmış, önce Yahudi sonra Hristiyan din adamlarından bir şeyler öğrenmeye çalışmıştır.

"Yahudi âlime: 'Umulur ki sizin dininize gireyim. Bana dininizi anlat' der. Yahudi âlimi: 'Allah'ın kızgınlığından nasibini almadıkça bizim dinimize giremezsin.' der. Zeyd: 'Ben zaten Allah'ın gazabından kaçıyorum. Bana bundan başkasını gösterebilir misin?' diye cevap verir. Yahudi âlimi: 'Senin için ancak hanifliği bilirim' dedi. Zeyd: 'Nedir o haniflik?' diye sorunca, âlim: 'İbrahim'in dinidir. O Yahudi ve Hristiyan değildi ve Allah'tan başkasına ibadet etmezdi' diye anlattı. Sonra Zeyd bir Hristiyan din adamına gitti. (gazap yerine lanet kelimesi konularak aynı konuşma geçer.) Hristiyan da Zeyd'e hanifliği anlatınca Zeyd oradan çıktı. Ellerini

11. *7/Araf, 172-173*

12. *2/Bakara, 21*

13. *2/Bakara, 21*

kaldırdı ve: 'Allah'ım şahadet ederim ki ben İbrahim'in dini üzereyim' dedi." [14]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* başka hadislerde Zeyd'in cennet ehlinden olduğunu, onu cennet bahçelerinde gördüğünü haber vermiştir. Zeyd'i, cennet ehlinden kılan şey ise, Allah'ı ibadette birleyip şirk koşmamasıydı. Zeyd'e kimse bunu anlatmamıştı. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu fıtrata yerleştirdiği için Mekke toplumunun içerisinde olduğu durumu kabul edemedi ve arayarak tevhidi buldu. Ve sonuç olarak Zeyd ve onun gibi ibadette Allah'ı birleyenler cennet ehlinden oldu. İbadette Allah'ı birlemeyen Mekkeli müşrikler ise cehennem ehlinden oldu.

2. Amr bin Abese'nin kıssası: Amr bin Abese Müslüman olmaya gelince, Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle diyor:

"Ben cahiliyedeydim, insanların sapıklık üzere olduklarını ve hiçbir şey üzerine olmadıklarını biliyordum." [15]

Amr bin Abese Müslüman olmadan önce dahi insanların sapıklıkta olduğunu bildiğini söylemiş. Peki, Amr bin Abese bunu nereden öğrenmişti? Kimse Amr bin Abese'ye bunu anlatmış mıydı? Hayır. Bilakis onların yaptıklarının yanlış olduğunu selim olan fıtrat ile bildi.

Sonuç olarak, Allah'ı ibadette birlemenin delili fıtrattır. Ondan dolayı hiç kimsenin bu konuda mazereti olamaz. Herkesin ibadette Allah'ı birlemesi gerekir.

Bugün insanlar, Allah'a ibadet ile başka meseleleri birbirine karıştırıyorlar. Ondan dolayı meseleler birbirine giriyor. Örneğin, âlimler demişler ki: *'Bir adam namazın vacipliğini inkâr ederse ona hücceti ikame ederiz. Kabul etmezse tekfir ederiz.'* Biri de hemen bu söze sarılarak şöyle diyor: *'Adam namazın vacipliğini inkâr etmesine rağmen âlimler demiş ki hüccet ikamesi gerekir. Demek ki şirkte de cehalet mazerettir.'* Âlimlerin söylemiş olduğu söz doğrudur. Fakat bu kişinin o söze sarılıp da çıkardığı sonuç yanlıştır. Çünkü Allah'a ibadetin delili ile namazın delili aynı değildir. Namazın vacipliği Rasûl'ün gelip bildirmesinden sonra bilinebilir. İnsanın fıtratında bu yoktur. Ondan dolayı ilmin olmadığı yerlerde kişinin bu konudaki cehaleti mazurdur. Oysa Allah'a ibadetin delili insanın fıtratında vardır. Allah daha insan doğmadan bunu onun fıtratına yerleştirmiştir. Ondan dolayı kişinin bu konuda cehaleti mazeret değildir.

Günümüzde yol kesiciler olarak tarif edebileceğimiz bazı kişiler âlimlerin bazı sözlerine yapışıp bunu istedikleri her tarafa çekiyorlar. Sonunda ise kendi itikatlarını o âlimlere söyletiyorlar. Örneğin; adam diyor ki: *'Âlimler, 'Musa'nın aleyhisselam Peygamber olduğunu bilmiyorum' diyenin cehaletini mazeret kabul etmişler. Demek ki cehalet mazerettir.'* Doğrudur bu konuda cehalet mazeret olabilir. Çünkü Musa'nın *aleyhisselam* Peygamber olduğu hüccet ikame edilmeden bilinebilecek bir konu değildir. Bilmeyen mazur olabilir. Fakat Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet konusu böyle değildir ki. Fıtrata yerleştirildiği için herkes bilmek zorundadır. Bilmeyenin ise mazereti kabul edilmez.

Davamızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir…

14. Buhari
15. Müslim

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Namaz ile Yardım İstemek

Namaz kılarken kul, Allah'ın huzurunda rüku ve secdesiyle, yaptığı kırati ve kıyamı ile, dua ve zikir ile şeytanın vesvesesine sabır ederek bütün benliğiyle kulluğunu ortaya koymuştur.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Bilmelisin ki, Rabbimize karşı kulluğumuz, O'na duyduğumuz muhtaçlık oranındadır. Kul Rabbine ne kadar muhtaciyet hissederse o oranda kulluk mertebesi yükselir. Peygamberlerin, salihlerin ve Allah dostlarının Rabblerine karşı kulluklarını artıran ahlak, muhtaçlık duygusuyla yaşamalarıdır. Hakeza senin için de gerekli olan, kendini zayıf görmen ve muhtaçlık ahlakına bürünmendir.

Örneğin, cennete girebilmek için öncelikle Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmetine, O'nun rızasına muhtaç olduğunu idrak etmen gerekir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmetine muhtaç olmadığını düşünürsen cennet gibi bir derdin yok demektir. Bu hem imani hem de ahlaki bir problemdir. Ki senin Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Ben dahi Allah'ın rahmeti olmadan cennete giremem"* diye nidâ ederken, bizlerin Allah'ın rahmetine ve rızasına daha fazla muhtaç olduğumuzu unutmamamız gerekir.

Fakat insan, kendisinden yüce olana muhtaç olduğunu unutur. Bu unutkanlık amellerde gevşek ahlaka sahip olmaya götürür. Bununla beraber iman zayıflar ve lezzet alınmaz bir hal alır. Çünkü iman taatlerle artar. Böylece lezzet alınacak kıvama gelir. Aslında muhtaçlık duygusunu elinde bir nimet gibi tutanlar, imanını arttırmış, bu muhtaçlığı unutanlar ise düşmanını yendiği iman gücünü kaybetmiştir.

Kendimizi fakir olarak görmemiz, gerek Rabbimize karşı muamelede, gerekse insanlara olan muamelede büyük bir yere sahiptir. Çünkü kul ve sosyal oluşumuz buna bağlıdır. Aksi halde dünyanın düzeni bozulur, yaşamak zorlaşırdı. En basitinden, hiç kimse birbirine muhtaç olmasaydı, çalışmanın, meslek sahibi olmanın, tezellül haliyle ibadet etmenin ne anlamı kalırdı. Şu anda bunların hayatımızda var oluşunu muhtaçlık duygusuna borçluyuz.

Allah'a karşı fakir olmanın iki tane faydası vardır;

1. İnsanı kibirden uzaklaştırır. Yani ihlası elde etmede yardımcı olur. Helakın mukaddimesi olan kibir, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en çok buğzettiği küçük şirktir. Allah *subhanehu ve teâlâ* kibirli olan kullarından hem dünyada hem de ahirette yüz cevirmiştir. İşte muhtaçlık, Allah'ın teveccühünü elde etmeye yardımcı olur.

2. Bir diğer faydası, kişinin Rabbine yönelmesini sağlar. Çünkü kişi muhtaç olduğu şeyin kuludur. Neye daha çok ihtiyacı varsa, onun için çalışacaktır. Bu nedenle herkes kime muhtaç olduğunu iyi bilmelidir. Aksi taktirde başkalarına ibadet etmeye başlayacaktır. Bunun en güzel örneği ise sofilerdir. Şeyhlerine yaptıkları ibadetin sebebi, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* istiğfar dilemede şeyhlerin aracı olmasına ihtiyaçlarının olduğunu düşünmeleridir.

İnsanın kime karşı muhtaçlık duyması gerektiği ve mutlak ğaniy sahibi kimin olduğu şu ayeti kerimede beyan edilmiştir;

"Ey insanlar! Allah'a muhtaç olan sizlersiniz. Allah ise, kimseye muhtaç olmayandır, her hamde layık olandır. Eğer dilerse sizi giderir ve (kulluk yapmaları için) yeni bir halk getirir. Ve bu Allah'a göre zor değildir." [1]

Ayetten de anladığın üzere sen ve bütün insanlık muhtaç olarak yaratılmıştır. Fakat Rabbim seni çaresiz ve yardımsız bırakmamıştır. Herşeyin fakir olduğu, O'nun da herkese karşı ganiy olduğu Allah *subhanehu ve teâlâ* senin yardımcındır.

"Muhakkak biz Peygamberimize ve müminlere dünya hayatında ve şahidlerin ayağa kalkacakları günde mutlaka yardım ederiz." [2]

"Halbuki Allah sizin yar ve yardımcınızdır. O yardım edenlerin en hayırlısıdır." [3]

"Yardım ancak, aziz ve hakim olan Allah katındandır." [4]

Bugün Müslümanlar olarak Rabbimizin yardımına muhtacız. Müntesibi olduğumuz İslam dininin bir değil, milyonlarca düşmanı var. Bu düşmanlar İslam'ı ortadan kaldırmak ve güçlenmesini engellemek için herşeyleri ile saldırıyorlar. Ve bunlar ekonomi, sahip oldukları coğrafya, ordu ve donanım olarak Müslümanlardan ciddi manada güçlüdürler.

Bir de Müslümanların gücüne bakıldığında düşmanıyla kıyas yapılmayacak kadar zayıf durumdadır. Gerek donanım, coğrafya, gerekse de ekonomi ve ordu olarak az ve güçsüzdür. Burada amacım zahiri olan gücün kimin elinde olduğunu anlatmaktır. Yoksa elbette galip gelecek olan müminlerin safıdır. Tarih bize tekerrürü Müslümanların zayıf, düşmanın güçlü, fakat galip gelenin ise Peygamberler ve müminlerin olduğunu öğretmiştir. *'Güçsüz olan toplum nasıl güçlü olanları yenebilir?'* diye sorabilirsin.

Kafir dünyayı sever ve onu elde etmek için ömrünü verir. Zaten onun kafir olmasının nedeni, dünyaya olan düşkünlüğüdür. Elbette maddede güçlü olan, o olacaktır. Ama Müslüman Aziz ve Hakim olanın kuludur. O da iman ve ahlakta güçlüdür. Onlar iman ve amelle, kafirin gücünün ve fitnesinin karşısında Aziz ve

1. 35/Fatır,15-17
2. 40/Mümin, 51
3. 3/Âli İmran, 150
4. 3/Âli İmran, 126

Hakim olanın yardımına sığınmışlardır. Galibiyet Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımıyladır.

Değerli kardeşim! Mutlak güç ve yardımı elinde bulunduranın Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğunu biliyorsun. Rabbinin bu kudretine ve yardımına muhtaç olduğunununda farkındasın. Geriye kalan mesele ise, Rabbinden yardımı ve gücü nasıl talep edeceğini bilip bilmemendir?

Selefimiz düşmanın gücüne karşı Rabblerinden üç şekilde yardımı talep etmişlerdir. Dua, sabır ve namaz… Namaz, dua ve sabrı kapsadığı için yardımı talep etmede daha etken konumdadır. Namaz kılarken kul, Allah'ın huzurunda rüku ve secdesiyle, yaptığı kırati ve kıyamı ile, dua ve zikir ile şeytanın vesvesesine sabır ederek bütün benliğiyle kulluğunu ortaya koymuştur.

Rabbine en yakın olduğun secdede bu zelil ve pişmanlıkla Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* kafirlere karşı yardım talep etsen Rabbinin sana olan icabetini düşünebiliyor musun kardeşim? Aziz ve Hakim olanın sana olan icabeti ve teveccühü… Kendisine kulluk yaptığın ilahın seni yardımsız bırakması mümkün değildir. Yeterki sen namaz ile Rabbinden yardım iste. O sana icabet edecektir. Ki Rabbinin bu konuda senden istediği menhec budur.

"Ey iman edenler, sabır ve namaz ile yardım isteyin. Şüphesiz ki Allah sabredenlerle beraberdir." [5]

Burada bilmen gereken diğer bir mesele de, hangi konularda namaz ile Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım talep etmelisin?

Gerek şer, gerekse hayır konuların hepsinde namaz ile yardım talep edebilirsin. Rabbim bunun yolunu sana sınırlamamıştır. Bu sana verilen bir fırsattır. Bu fırsatı tepmemelisin. Kendini muhasebe edip hayatının her alanını, Rabbinin huzuruna durduğun ve O'na en yakın olduğun namazda bildirebilirsin. *"Yalnız senden yardım ister, yalnız sana ibadet ederim."* [6] deyip yardım talebinde ısrarcı olmalısın.

Gerek şer, gerekse hayır konuların hepsinde namaz ile yardım talep edebilirsin. Rabbim bunun yolunu sana sınırlamamıştır. Bu sana verilen bir fırsattır. Bu fırsatı tepmemelisin.

Senin için, *'Hangi konularda Rabbimden yardım talep etmeliyim?'* sorusuna yardımcı olacak bir takım örnekler vereyim;

Şeytan ve kafirlere karşı namaz ile yardım isteyebilirsin.

Şeytan, Adem *aleyhisselam* ve zürriyetinin düşmanıdır. Mümin kulu namazdan alıkoymak için hırslıdır.

"Şeytan içki ve kumar yoluyla ancak aranıza düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister." [7]

Şeytanın namazla çok uğraşmasının nedeni, namazın dinin direği olmasındandır. Direk bir kere yıkıldı mı büyük bir yapı kolayca yıkılacaktır. Böylece fıtrattaki zayıflık daha kötüye doğru gidecektir. Bu da şeytanın insanı kolay bir şekilde alt etmesini sağlar. İşte şeytanın bu gücüne karşı güç istiyorsak, bunu namaz ile gerçekleştirebiliriz.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ademoğlu secde ayetini okuyup secde ettiğinde şeytan ağlayarak uzaklaşır ve der ki: 'Bana yazıklar olsun! Ademoğlu secde ile emrolundu ve secde etti. Ona cennet vardır. Ben ise secde ile emrolundum fakat yüz çevirdim. Bana da cehennem vardır.' " [8]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* namazda yapılan yanılmalar için sehiv secdesi meşru kılmıştır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu secdelerin şeytana karşı faydasını şöyle bildirir:

"Şayet namazı tam ise, bu secdeler şeytanın burnunu sürter."

5. *2/Bakara, 153*

6. *1/Fatiha, 4*
7. *5/Maide, 91*
8. *Müslim*

Diğer rivayette: *"Şeytan için burun sürtmesi olur."* [9] şeklinde geçmektedir.

Kafirlerin kalplerine korku, hüzün salmak için namaz ile yardım isteyebiliriz. Müminlerin birbirlerine kenetlenerek durdukları saflar… Şeytanın dahi açıklık bulup giremediği ibadetin sağlamlığı… Kadir olanın huzurunda kökleri toprağı sarmış, dalları semayı kaplamış iman ve sabırla gösterdikleri ahlak… Kafirin kalbine korku salacak, yenilmiş psikolojisine kapılacaklardır.

Nitekim öyle demişti müşrikler:

"Peygamberin öyle bir ashabı varki, emirlerinin önünde sanki başlarında kuş varmış gibi boyunlarını öne eğmiş şekilde durmaktadırlar. Bunları yenmeniz mümkün değildir."

Bu duruşu alemlerin Rabbinin karşısında yapıldığını gören kafirin kalbindeki korkuyu düşün!

Gençler okullarda cemaatle beraber namaz kıldıkları zaman, gençliğin elden gitmesi korkusu tağutların kalplerini kuşatınca, medyaya gündem etmişlerdi. Ara ara bu haberlere şahit olduk. Bataklıkta kılınan cemaatle namaz düşmanın kalbine bu kadar korku salıyorsa, temeli takva üzere kurulu olan mescidlerde kılınan namazlar, acaba düşmanın kalbine nasıl bir korku salar! Rabbime hamd olsun ki, namazımızla kafirlere karşı izzet içerisindeyiz.

Sıkıntı anında rahatlamak için namaz ile yardım isteyebilirsin.

Dünyada birçok imtihanla karşı karşıya kalıyorsun. O hadiselerin sana verdiği acılar, dünyanı tüm genişliğine rağmen sana dar ediyor. Bunalım, depresyon, psikolojik sorunlar başlıyor. O durumda şeytan öyle vesveseler veriyor ki, zihinde canlanan isyanlar, vücudu sarmış, nefret ayyuka ulaşıyor.

Mesela, hanımınız ve ailenizle yaşadığınız sıkıntılı anlar... Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sükunet bulasın diye yarattığı eş senin için azap, göz aydınlığı olan çocuklar, bunalımı alevlendiren körükçü misaline dönüşüyor. Hayat sana

acı gelmeye başlıyor artık. Rahatlamak, biriyle saatlerce konuşmak, ağlamak istiyorsun. Seni rahatlatacak mekanlara, diyarlara hicret etmeyi umuyorsun.

Bu durumu yaşayan kardeşime namaz kılmasını tavsiye ediyorum. Senin hicretin namaza ve ağlayışların ise secdelerde olsun. Namaza girerken getirdiğin tekbir, emin ol seni rahatlatacaktır. Peygamber'de *sallallahu aleyhi ve sellem* rahatlamak için Bilal'e öyle demişti, *"Ey Bilal! Namaz için ezan okuda bizi rahatlat."*

İnsanız... Hepimizin Rabbimize karşı yaptığı isyan ve günahları var. Hayatın yoğunluğundan, Rabbimiz için vakit ayırıp zikir, dua veya nafile ibadetler yapamıyoruz. Bir taraftan da şeytan: *'Müslümansın ama Allah'a sunduğun ibadetler çok az. Yaptıklarını da hakkıyla yerine getiremiyorsun. Ya günahların! Ümmeti kandırıp duruyorsun. Ya ümmet gibi ol ya da münafık olacağına terk et.'* diyerek vesvesede bulunuyor. Şeytanın bu telkininden sonra kimin canı sıkılmaz ki! Bir de insan, şeytanın vesvesesini 'gerçekten öyleyim' deyip doğruladığı zaman sıkılma, hüzün derinleşiyor.

Şeytanın bu tuzaklarından kurtulmak için Euzu Besmele çekip namaza yönelmelisin.

"Biliniz ki kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." [10]

"Onların söyledikleri yüzünden senin canının sıkıldığını biliyoruz. O halde Rabbini hamd ile tesbih et ve secde edenlerden ol." [11]

"Ademoğlu secde ayetini okuyup secde ettiğinde şeytan ağlayarak uzaklaşır ve der ki: 'Bana yazıklar olsun! Ademoğlu secde ile emrolundu ve secde etti. Ona cennet vardır. Ben ise secde ile emrolundum fakat yüz çevirdim. Bana da cehennem vardır.' "

9. *Müslim*

10. *1/R'ad, 27-28*

11. *15/Hicr, 97-98*

Şehvetlere dalmış olan veya kendisini ondan korumaya çalışanların, namaza ehemmiyet göstermeleri, namaz kılanlarla beraber haraket etmeleri gerekir. Çünkü namaz, fuhşiyattan ve şehvetlerden insanı alıkoyar.

Nitekim Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* sıkıntılı anlarında namaz kılarak rahatlamıştır. O halde bizler bu ve buna benzer yaşadığımız sıkıntılarda rabbimize secde ederek rahatlayabiliriz.

Şehvetlere karşı namaz ile yardım isteyebilirsin.

Şehvet; yemeyi, içmeyi, uyumayı ve gezmeyi istemek gibi insanın hayatında yer alan duygulardandır. Bu şehvetlerle beraber bir de cinsellik dediğimiz şehvet vardır. Bu şehvet, insanı saran bir sıcaklıktır. İnsanı kuşattığı zaman birşeylere temas etmek, yönelmek ister. Bu şehvetin imtihanı büyüktür. Çünkü bu durumda insan her an haramla, zinayla karşı karşıyadır.

Ortamın fuhşiyat içerisinde olması nedeniyle bekar olan gençlerimiz bu sıkıntıyı daha çok yaşamaktadırlar. Bindiği otobüs, gezdiği park, yaşadığı semt şehveti harekete geçirir vaziyette. Hal böyle olunca zina yapmasa da ister istemez göz zinasına düşüyor. Kendisi bulaşmasa da yürüdüğü yer necis olduğu için o bulaşıyor. Bu durumdan İslamî hassasiyeti olan herkes rahatsız. Elinden geldiği kadar kendisini ve sorumlu olduğu ailesini muhafaza etmeye çalışıyor. Rabbim hepimizi bu durumdan muhafaza eylesin.

Şehvetlere dalmış olan veya kendisini ondan korumaya çalışanların, namaza ehemmiyet göstermeleri, namaz kılanlarla beraber haraket etmeleri gerekir. Çünkü namaz, fuhşiyattan ve şehvetlerden insanı alıkoyar.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Namaz kıl. Muhakkak ki namaz, hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar." [12]

Namazın muhafızlığı sadece şehvet için geçerli değildir. Hayasızlık ve kötülük kapsamına giren her türlü amelden kişiyi uzaklaştırır. Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette tekit lafzıyla bunu bildirmiştir. Yani Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette bize şunu söylüyor: *' 'Olaki şeytan size namazın seni hayasızlıklardan ve kötülüklerden alıkoymuyor.' diye telkinde bulunduğu zaman korkuya kapılma. Muhakkak ki namaz hayasızlıktan ve kötülükten seni alıkoyacaktır. Çünkü ben bir şeye ol demişsem olur.'*

Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* günahlara karşı namazı tavsiye etmiştir.

"Size gece namazını tavsiye ediyorum. Zira o, sizden önceki salihlerin âdeti, Allah'a yakınlık vesilesi, günahlardan alıkoyucu, kötülükleri örtücü ve vücuttan dertleri kovucudur."

Allah *subhanehu ve teâlâ* bir toplumda şehvetlerin ve hayasızlıkların yaygın oluşunu, namazı terk etmeye bağlamıştır.

"Bunlardan sonra namazı terk eden, arzularına/şehvetlerine uyan bir kavim geldi. İşte onlar ğayy ile karşılaşacaklardır." [13]

Bu ayeti kerimede Allah *subhanehu ve teâlâ* şehvetlere tabi olmayı namazı terk etmeye bağlamıştır. Zaten toplumumuzda fesadın yayılmasına sebep olan durumlardan biri kavmimizin namazı terk etmeleridir. Kişi şehvet probleminden kurtulmak, kendini tezkiye etmek istiyorsa namaza önem vermeli ve onun ile Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım talep etmelidir.

Sonuç olarak, her ibadetin sağladığı maslahatlar ve defettiği mefsedetler vardır. Namaz da bu ibadetlerden bir tanesidir. Rabbim bizleri namazı hakkıyla kılmayı, kendimizi, ailemizi ve toplumumuzu onunla ıslah etmeyi nasip eylesin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

---

12. 29/Ankebut, 45

13. 19/Meryem, 59

Altıncı Sabite: **Müslümanın Öldürülmesi, Hezimet Değildir! - 1**

-5-

Akideden vazgeçmek, bedenler sağ kalsa da yenilgi olarak sayılır. Temel esasların ve akidenin olmadığı bir yerde de bedenlerin bulunmasının hiçbir anlamı yoktur.

Bahsi geçen zaferin manalarını okuyan herkesin aklına şöyle bir soru gelebilir:

'Eğer kâfirin Müslümanı öldürmesi hezimet değil de zafer sayılıyor ise, Müslümanların savaşta yenildiğini gösteren özellik nedir?'

Aslında bu sorunun cevabı uzundur. Fakat bu bölümde hezimetin bazı manalarını açıklayacağız. Böylelikle okuyucu kimseye, Müslümanın hezimetinin manası açık olsun ve hezimetin kişinin öldürülmesi ile ilgisinin olmadığını anlamış olsun. Bununla birlikte kişi hayatta rahat bir şekilde kalsa da hezimete uğramış olabilir.

Hezimetin en önemli manalarını tekid etmek için bu konuda şunları söyleyebiliriz:

İnsanların yeryüzünde gerçekleştirdiği bu çatışma aslında halkların fiili/bedensel savaşa çevirdikleri temel ilkeler/esaslar savaşıdır. Bu da özellikle Müslümanlar ve onların dışındaki kafirler arasında olmaktadır. Bunun yanında bedensel çatışma, bize Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından gelen bir emirdir. Çatışmanın aslı da temel esaslar ve akide olduğuna göre, bu esaslardan ve akideden vazgeçmek, bedenler sağ kalsa da yenilgi olarak sayılır. Temel esasların ve akidenin olmadığı bir yerde de bedenlerin bulunmasının hiçbir anlamı yoktur.

Hezimetin Anlamları

Birinci Anlam: Kafirlerin Dinlerine ve Hevalarına Tabi Olmak

"Dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: 'Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olur-

san, and olsun ki, Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.' " [1]

"And olsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların arzu ve keyiflerine uyacak olursan, o takdirde sen de mutlaka zalimlerden olursun." [2]

Müslüman bir kimse dinden dönüp, Yahudi, Hristiyan ve diğer küfür milletlerine (Laiklik, Baasçılık, Komünizm ve yenilikçi vb.) kısmi veya bütün olarak tâbi olsa, işte bu hezimetin en büyüğü olarak sayılır. Hatta tâbi olan kişi Yahudi, Hristiyan ve diğer küfür olan milletlerin hoşnutluğunu kazanıp, bunun sonucunda dinlerine tabi olmadan kazanamayacağı servet ve liderlik elde etse bile durum değişmez.

Dine tabi olmak hususunda, dinden dönen kimsenin dili ile dinden döndüğünü duyurması şart değildir. Tarihte de böyle bir şeyin varlığı çok enderdir. Bir dine tabi olmak, dil ile bunu duyurmak ile sınırlandırılsaydı, münafıkların, kafirlerin dinine tabi olduğunu söyleyemezdik.

Kafirlerin dinine tabi olmayı dil ile duyurmanın şart koşulmasını, Ehli Sünnet'in imanı isimlendirirken yaptığı tanım iptal etmektedir. Onlar, tüm bidatçılara muhalif olarak *'İman, söz ve ameldir'* demişlerdir. (Yani, kalbin ve dilin sözü; kalbin, dilin ve organların ameli.) Küfür dinine tabi olma başlı başına söz ile olabildiği gibi, yine başlı başına amel ile veya başlı başına itikad ile de olur. Bunların arasında hiçbir bağlantı da yoktur. Küfür sözünü söyleme veya küfür ameli işleme hususunda -Mürcie, Cehmiyye ve diğer bidat ehli dışında- itikad etmenin şart olduğunu kimse söylememiştir.

Sözün özü, Yahudi ve Hristiyan dinlerine tabi olmak, söz, amel veya itikad ile olabilir. Bu tanımlamadan -haassaten son azılı Haçlı savaşının karşısında- Müslümanların evlatlarının içinde hezimete uğrayanların ne denli çok olduğunu çıkarabiliriz.

İbni Cerir *rahimehullah* tefsirinde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*: ***"Yahudi ve Hristiyanlar senden asla razı olmazlar"*** ayeti hakkında şöyle der: *'Ey Muhammed, sen kendi dininden çıkıp Yahudi veya Hristiyan olmadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar*

senden asla razı olmayacaklardır. O halde onların rızasını ve muvafakatini istemeyi bırak da, seni hak ile gönderen Allah'ın rızasını aramaya yönel.'

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* *'Sırat-ı Müstakim'* adlı eserinde şöyle der: *'Allah bu ayetlerde İsrailoğullarına birçok din ve dünya nimeti verdiğini, fakat onların kendilerine bilgi geldikten sonra birbirlerini çekemedikleri için aralarında çatışmaya giriştiklerini, daha sonra Muhammed'e sallallahu aleyhi ve sellem kuralları belirli bir şeriat bildirip ona uymasını emrettiğini ve bilmeyenlerin keyiflerine uymasını yasakladığını belirtiyor. Ayetteki "bilmeyenler" sözünün kapsamına bu şeriata ters düşen herkes girer.*

"Onların hevaları" demek de, bu şeriata ters düşenlerin hoşlarına giden bütün görüş ve davranışlar, müşriklerin asılsız dinlerinin gereği sayarak uyguladıkları kurallar ile bunlara bağlı gelenekler demektir. Onlar bunlardan hoşlandıkları için bu alanda onlara uymak, onların hevalarına/keyiflerine uymak demektir.

Böyle olduğu içindir ki, kafirler, kimi görüş ve geleneklerin Müslümanlar tarafından uygulanmasından sevinç duyarlar. Bu durumdan hoşlanırlar ve böyle bir sonuca varabilmek için büyük maddi masraflar yapmaya seve seve katlanırlar. Onların gelenekleri arasında olan herhangi bir davranışı benimsemenin onların keyiflerine uymak demek olamayacağı farzedilse bile, o konuda onlara karşı çıkmak böyle bir eğilimin söz konusu olmadığını ispat etmenin en kesin delili ve Allah'ın rızasını kazanmanın en geçerli yoludur. Ayrıca böyle bir davranışta onlara uymak, daha başka ve daha tehlikeli konularda da onlara özenmenin bir bahanesi olacaktır. Çünkü Peygamberimizin sallallahu aleyhi ve sellem: "Kim bir yasak bölgenin (koruluğun) çevresinde dolaşırsa, her an oraya girebilir" sözü bunun delilidir. Bu iki endişeden hangisi göz önüne alınırsa

1. 2/Bakara, 120
2. 2/Bakara, 145

Kavimler ve milletler, ancak ideolojilerine ve uygarlıklarına bütünü ile uyulunca tatmin olurlar ve ancak bu takdirde karşılarındakini benimserler. Bu yüzden onlara uymanın, onlara özenmenin azı da çoğu da yasaklanmıştır

alınsın amaç gerçekleşmiş olur. Gerçi ilk endişe daha önemli ve geçerlidir.

Allah subhanehu ve teâlâ aynı konuda Kur'an'ın başka bir yerinde de şöyle buyuruyor:

"Eğer sana bilgi geldikten sonra onların keyiflerine uyacak olursan, o takdirde kesinlikle zalimlerden olursun." [3]

Demek ki, "onların" dinlerinin gereği olan bir konuda veya dinlerinden kaynaklanmış bir geleneklerinde onlara özenmek, onların "arzularına ve keyiflerine" uymak demektir. Aslında onların arzularına ve keyiflerine uymak eylemi bunlardan daha önemsiz bir özenti ile de gerçekleşir. Şu ayet de bunun gibidir:

"Sen onların dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hristiyanlar senden asla razı olmazlar. De ki: 'Asıl doğru yol, Allah'ın yoludur.' Sana gelen bilgiden sonra eğer Sen onların arzularına ve keyiflerine uyacak olursan, artık Seni Allah'ın azabından kurtaracak ne bir dost ve ne de bir yardımcı bulamazsın." [4]

Dikkat edilsin ki, Allah subhanehu ve teâlâ ayetin bilgi verme özelliği taşıyan kısmında "millet" (yani ideoloji ve kültür) deyimini kullanırken, yasaklama cümlesinde "arzu ve keyif" ifadesini kullanıyor. Çünkü söz konusu kavimler ve milletler, ancak ideolojilerine ve uygarlıklarına bütünü ile uyulunca tatmin olurlar ve ancak bu takdirde karşılarındakini benimserler. Bu yüzden onlara uymanın, onlara özenmenin azı da çoğu da yasaklanmıştır. Bilindiği gibi, onların bazı dini geleneklerine uymak, belirli oranda onların bir kısım arzularına uymak demek olduğu gibi, aynı zamanda diğer arzularında da onlara uyma ihtimalinin sınırları içine girmek demektir.' [5]

Tüm bunların, hezimetin tamamı ile kâfirlerin dinlerine veya hevalarına -ister söz, fiil veya itikad olsun- tabi olmakla olduğu, artık bizlere açıkça belli olmuştur.

Bugün hezimete uğrayanlar ne kadar da fazladır. Onlar, kafirlerin heva ve heveslerine tabi olmuş ve Allah'ın bunu emrettiğini zannetmişlerdir.

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: 'Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti' derler. De ki: 'Allah kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?' " [6]

Bugün haçlı liderler Müslümanlardan hevalarına göre talep ettikleri bir şeyi duyurdukları zaman, *'İslam bunu 1400 sene önce getirmiştir'* diye saçmalayan kimseler de olmuştur. Onların bu saçmalıkları asla Allah'ı razı etmek için değil, bilakis hevalarına veya bazı milletlere/dinlere uymadan başka bir şey değildir. Bu hezimetten daha büyük bir hezimet olabilir mi?

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Özcan YILDIRIM,

Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

3. 2/Bakara, 145
4. 2/Bakara, 120
5. İktidau's Sırati'l Müstakim, 1/85.
6. 7/Araf, 28

Emre Uyar | emreuyar@tevhiddergisi.com

Cihad
Cihadın Hükmü ve Şartları -4-

Cihadın hükmü farzı kifayedir. Müminlerden bir topluluğun yerine getirmesiyle diğerlerinden sorumluluğun düştüğü, kimse yapmadığı takdirde ise herkesin sorumlu tutulacağı farza, farzı kifaye denilmektedir.

Cihaddan bahsetmiş olduğumuz bu yazı dizimizde cihadın şer'i hükmü ve cihadın şartları meselesine gelmiş bulunmaktayız. Rabbimizden dileğimiz bizleri yazdıklarını anlayıp yaşayanlardan kılmasıdır. Allahumme Amin.

Cihadın Hükmü

Cihadın hükmü farzı kifayedir. Müminlerden bir topluluğun yerine getirmesiyle diğerlerinden sorumluluğun düştüğü, kimse yapmadığı takdirde ise herkesin sorumlu tutulacağı farza, farzı kifaye denilmektedir.

İbni Kudame *rahimehullah* cihadın aslen farzı kifaye olduğunun delili olarak şu ayeti zikretmektedir:

' "İman edenlerden, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece, oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti vadetmiştir. Ama Allah, cihad edenleri oturanlara büyük ecirlerle üstün kılmıştır." [1]

Ayetten anlaşılan şudur ki; cihad eden kimse, cihad etmeyip oturan kimseden üstündür. Ayetin "Allah hepsine de cenneti vadetmiştir" kısmından ise; bir grup Müslümanın cihadı yerine getirdiği takdirde yerine getirmeyen Müslümanların günahkâr olmadıkları anlaşılmaktadır.

Başka bir ayette ise Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Müminlerin hepsinin sefere çıkması doğru değildir. Onlardan bir taife geride kalıp dinde fakihleşsinler ta ki kavimleri döndüklerinde onları uyarsınlar. Umulur ki sakınırlar." [2]

Bu ayetle beraber cihadın asıl hükmünün farzı kifaye olduğunun delillerinden birisi de Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem birçok yere seriyye göndermesi, fakat kendisi ile beraber bir grup sahabenin Medine'de kalmasıdır.'

Buraya kadar zikredilen deliller cihadın asıl hükmünün farzı kifaye olduğuna delalet eden delillerdir. Cihadın farzı kifayelikten çıkıp, aynî bir farz olduğu durumlar da sözkonusudur. İbni Kudame *rahimehullah* bu durumların şunlar olduğunu söylemektedir:

1. 4/Nisa, 94-95

2. 9/Tevbe, 122

1. Müslüman ve kafir iki saf karşı karşıya geldiğinde artık savaşmak herkesin üzerine farz olup geri dönmek haramdır. Bunun delili ise şudur:

"Ey iman edenler! Savaş için toplu bir halde kafirlerle karşılaştığınız zaman, onlara arkanızı dönmeyiniz. Savaşmak için yer tutmak yahut başka bir bölüğe katılmak gayesiyle olmaksızın, o gün kim onlara arkasını dönüp kaçarsa, muhakkak o, Allah'ın gazabına uğramış olur. Onun yeri de cehennemdir. O, ne kötü bir dönüş yeridir!" [3]

Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisi şerifte, kişinin ordular karşı karşıya geldikten sonra arkasını dönüp kaçmasını yedi büyük günahlardan birisi olarak zikretmiştir.

Şeriatın tasarruflarında hikmetin bilinmesine gerek yoktur. Allah ve Rasûlü bir şeyi emretmiş veya nehyetmişse biz bilmesek de o emirde veya o nehiyde mutlaka bir hikmet vardır. Acizane bizim burada görebildiğimiz hikmetler şunlar olabilir;

a. Ordular karşı karşıya geldiği esnada gerisin geriye dönen kişi, düşman saflarından İslam ordusuna ok atan kimse gibidir. Geriye dönen kişi orduda bulunması gereken sabır, sebat, kararlılık gibi mefhumları yerle bir etmektedir.

b. Geri dönen kimse bu fiiliyle karşı tarafın kendisine olan güvenini arttırıp, elinin güçlenmesine sebebiyet verecektir.

2. Düşman bir yeri işgal ettiği zaman da Müslümanların üzerine onlara karşı savaşmak farzı ayn olur. Çünkü düşmanın bir beldeyi istila etmesi şeriatın korumakla görevli olduğu din, can, mal, akıl ve nesep gibi unsurların hepsine zarar vermektedir.

3. Yine Müslümanların emiri/imamı seferberlik ilan ettiği zaman cihad müminlerin üzerine farzı ayn olmaktadır. Bunun delilleri ise hem Kur'an'da hem de Sünnet'te mevcuttur:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki: 'Allah yolunda topluca savaşa çıkın' denildiği zaman ağırlaşıp yere çakıldınız? Ahirete karşılık dünya hayatına mı razı oldunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahirete göre pek azdır. Eğer topluca cihada çıkmazsanız Allah size can yakıcı bir azap ile azap eder ve yerinize başka bir millet getirir. O'na bir şey de yapamazsınız. Allah her şeye kadirdir." [4]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Seferberlik çağrısı olursa savaşa çıkınız." [5]

Bu durumda cihadın farzı ayn olması, emire itaatin farzı ayn olması sebebiyledir.

Cihadın Şartları

Farzı kifaye olan cihadın kişinin üzerine vacip olabilmesinin dokuz şartı bulunmaktadır:

1. İslam: Amellerin kabulü ancak kişinin Müslüman olması ile mümkündür. Allah *subhanehu ve teâlâ* kafirlerin hiçbir amelini kendilerinden kabul etmeyecektir.

2. Ergenlik: Çocuk cihada çıkabilir. Ancak çocuğun üzerine farz olabilmesi ancak ergenlikle beraber mümkündür.

3. Akıl: Akıl bütün teklifî ahkamın şartıdır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Şu üç kişiden kalem kaldırılmıştır; uyanıncaya kadar uykuda olan, akıllanıncaya kadar deliden, buluğa erinceye kadar çocuktan." [6]

4. Hürriyet: Köle kendi nefsinin maliki olmadığından dolayı her konuda başkasının izni-

3. 8/Enfal, 15-16
4. 9/Tevbe, 38-39
5. Muttefekun Aleyh
6. Buhari

Cihad farzı kifaye olduğu zaman alacaklıdan izin almak şarttır. Çünkü kişinin üzerindeki borcu ödemesi farzı ayndır. Rasûlullah'tan gelen gerçekten kişiyi hayrete düşüren rivayetler mevcuttur.

ne muhtaçtır. Kölenin farzı kifaye olan cihada çıkması, sahibinin izni olmadan caiz değildir.

5. Erkeklik: Cihad farzı ayn olduğunda alimler kadının cihada çıkması konusunda ihtilaf etmişlerdir.

6. Sağlamlık: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"Allah'a ve Rasûlü'ne karşı samimi olmak şartı ile zayıflara, hastalara ve harcayacak birşey bulamayanlara bir günah yoktur." [7]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zayıflık gibi durumların kendisini cihaddan alıkoyduğu insanlar için *"Allah'a ve Rasûlü'ne karşı samimi olmak"* şartını zikretmesi dikkat edilmesi gereken bir husustur. Zira bu şart, geri kalanların da üzerine düşen bir takım sorumlulukların olduğunu gösterir. Cephede olanın cephenin gerektirdiği sorumlulukları yerine getirdiği gibi, cephede olmayanın da üzerindeki sorumlulukları en güzel şekilde ifa etmesi gerekir. Rabbim bizleri sorumluluklarının bilincinde olup onları en güzel şekilde ifa eden kullarından eylesin. Allahumme amin.

7. Cihad için harcanacak nafakanın bulunması: Bir üst maddede zikretmiş olduğumuz Tevbe suresinin 91. ayeti aynı zamanda bu maddenin de delilidir.

8. Anne-Babanın izni: Cihad farzı kifaye olduğunda kişinin anne babasının iznini alması gerekmektedir. Bu iznin alınmasının sebebi anne babaya itaat etmenin farz oluşundan dolayıdır. Eğer anne-baba kafirse ve cihad da farzı kifaye olan bir cihadsa alimler bu konuda ihtilaf etmişler; alimlerin geneli izin alınması gerektiğini söylerken, bazı alimler ise çıkıldığı taktirde anne babanın helak olması gibi bir durum sözkonusu olduğunda çıkmaması gerektiğini söylemişlerdir.

9. Alacaklının izni: Cihad farzı kifaye olduğu zaman alacaklıdan izin almak şarttır. Çünkü kişinin üzerindeki borcu ödemesi farzı ayndır. Hatta bu konuda Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* gelen gerçekten kişiyi hayrete düşüren rivayetler mevcuttur.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Şehidin borç hariç bütün günahları affedilir." [8]

Sahabenin biri Peygamberimize gelip şöyle soruyor:

" 'Ya Rasûlullah! Ben Allah yolunda sabrederek ve ecrimi Allah'tan bekleyerek savaşıp öldürülürsem bu bütün günahlarıma kefaret olur mu?' Rasûlullah: 'Evet ama borç müstesna.' " buyuruyor.

Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* namazını kıldırması için bir adamın cenazesi getirildi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

" 'Bu adamın borcu var. Arkadaşınızın namazını siz kılın' buyurdu. Ebu Katade: 'Borç benim üzerime olsun, ey Allah'ın Rasûlü!' dedi. Rasûlullah: 'Sadakatle mi?' diye sorunca, Ebu Katade: 'Sadakatle' diye cevap verdi. Bunun üzerine adamın namazı kılındı." [9]

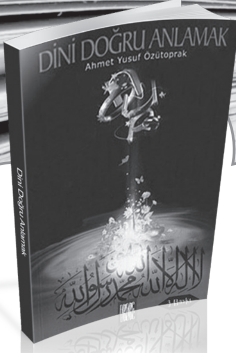
Rabbimizden şehadeti isteyen biz Müslümanların, bu rivayetlerin üzerinde çokça durup, çokça tefekkür etmesi gerekir. Özellikle borç alıp ödememeyi kendisine ahlak haline getiren kardeşlerimizin dönüp tekrar tekrar bu rivayetlere bakması ve düşünmesi daha da elzemdir.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

7. 9/Tevbe, 91

8. Müslim

9. Tirmizi, Nesai

veyselturk@tevhiddergisi.com

Dini Doğru Anlamak

Ahmet Yusuf Özütoprak

Kitap: Dini Doğru Anlamak
Yazarı: Ahmet Yusuf Özütoprak
Yayınevi: Buruc

Hamd ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki: Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'a yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser, ilk baskısı Pınar, ikinci baskısı Buruc yayınları tarafından yayınlanan *'Dini Doğru Anlamak' kitabı* olacak. Kitap içerik itibarı ile de kapak başlığını andırmaktadır. Malumdur, geçmiş kavimleri helak eden sebepler adeta bugün topyekûn mevcuttur. Haktan yüz çevirme, haddi aşma, nefsi ilah edinme, kullara kulluk etme, kendisine dahi faydası olmayan ölülerden medet umma, fertlerin hatta toplumların sıradan inanış ve davranışları haline gelmiştir. Bunun temelinde ise dini doğru anlamamaktan geçiyor.

Oysa insanların yaratılış gayeleri kendisinden başka ibadete layık olmayan Allah'a kulluktur. Gönderilen bütün elçiler Allah'a kulluğun temel prensiplerini, esaslarını ve kurallarını bize açıklamıştır. Bir kulun Allah'a karşı kulluk vazifesini yerine getirebilmesi için tüm *'Rasûllerin yolu'* olan *'sıratı müstakime'* uymakla mümkündür. Ancak böyle dosdoğru yola tâbi olan ve dini doğru anlayanlar Peygamberlerin müjdesi gereği yok olmayacaklardır.

İşte bu dosdoğru yola tâbi olanların hayat kaynağı Kur'an-ı Kerim, onun pratik izahı sahih sünnet ve önderleri de Allah Rasûlü'dür. Bu menheci izleyen müminler inanış ve davranışlarını Allah Rasûlü'nün pratik yaşantısından alırlar. O'nun öğrettiği kaynaktan beslenirler. Hayat kaynağı olan Kur'an'ı kültürlerini arttırmak için ya da ölülere okumazlar. Örnek neslin okuyup hayatlarına aktardıkları gibi okurlar.

Ancak Allah Rasûlü'nden başka önderleri olanların, Kur'an ile birlikte başka sahte ilahlara başvuranların Allah'tan başkasını memnun etmeye çalışanların alınlarına kazınmış kimlikleri olsa da onlar Allah'ın dininin tabileri değillerdir. Neye yönelmiş neye dayanmışlarsa onun dinine tabi olmuşlardır. Çünkü onlar dinlerini hayat kaynağı olan Kur'an'dan ve onun pratik izahı olan sahih sünnetin dışındaki kaynaklardan almışlardır. Heva ve heveslerine tabi olmuşlardır.

İşte bu ay tanıtımını yaptığımız bu kitap toplumdaki çarpık din anlayışı ile doğru dini anlamak arasında güzel bir mukayese ile konuyu derinlemesine işlemiştir.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Âli İmran, 102

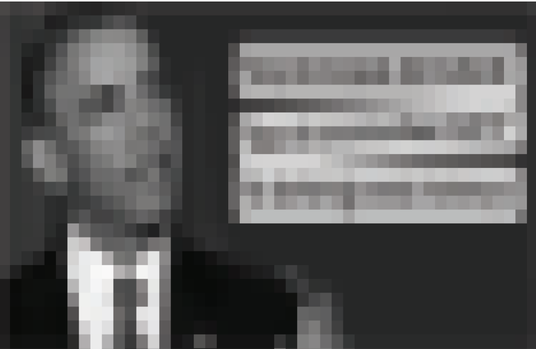
03.Ekim.2013

El-Kaide'ye Karşı Bize Destek Verin

Esed'in hacker çetesi, Amerikan Donanmasının resmi internet sitesine sızdı. Sitenin girişine mesaj yayınlayarak, ortak düşmanlarının El-Kaide olduğunu o yüzden müdahele ile El-Kaide'ye destek verilmiş olacağını iddia ederek Amerikan askerlerini uyardı.

04.Ekim.2013

Obama: Bu Barbarlığa Sessiz Kalamayız

ABD Başkanı Barack Obama, Stockholm'da düzenlediği basın toplantısında Suriye'de kimyasal silah kullanıldığını, sorumlusunun Beşşar Esed olduğunu söyledi ve 'Bu barbarlığa sessiz kalamayız' diye ekledi.

05.Ekim.2013

Mısır'da Bakan Konvoyuna Saldırı

Mısır resmi yayın organı El Ahram gazetesi, Mısır İçişleri Bakanı'na bir suikast girişiminde bulunulduğunu ve bakanın bu suikastten kurtulduğunu duyurdu.

İhvan saldırıyı kınadı.

10.Ekim.2013

Pakistan Taliban Liderini Serbest Bırakıyor

Taliban'ın eski iki numaralı ismi Molla Abdulgani, hükümetin Taliban'la müzakere yapma planı çerçevesinde serbest bırakılacak.

16.Ekim.2013

ABD'de Askeri Üsse Silahlı Saldırı

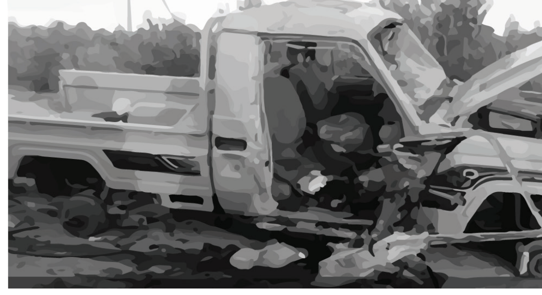
Washington Polisi ABD donanma üssünde meydana gelen silah saldırıda, saldırgan dahil 13 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı.

Iraklı Şii Komutan Suriye'de Öldürüldü

Muhaliflere karşı savaşmak için Suriye'ye giden Iraklı Şii komutan Ebu Hacer ve beraberindeki birçok askerin muhalifler tarafından öldürüldüğü açıklandı.

18.Ekim.2013

Sina'da Savaş Başladı

Sina'da Ensaru Beyti'l Makdis isimli örgüt Mısır ordusu ile İsrail'in düzenlediği ortak operasyon sonucunda, Mısır ordusuna karşı silahlı mücadele kararı aldı.

İsrail Mescid-i Aksa'yı boşalttı

İsrail özel güçleri bu sabah Mescid-i Aksa'da namaz kılan Filistinlileri camiden tahliye etti. Sukot bayramı gerekçesiyle Aksa ve etrafını abluka altına aldı. İsrail güçleri ile Filistinliler arasında çatışma çıktı.

Suriye Helikopteri Düşürüldü

Suriye resmi haber ajansı SANA'nın bildirdiğine göre, Bidama beldesi yakınlarında Türk sınırına yakın olan Yunusiye bölgesinde sınırda muhaliflerin sızmalarını denetleyen bir askeri helikopterin kısa süreliğine Türk hava sahasına girdiği belirtildi.

Türk savaş uçaklarınca vurulan helikopterin Suriye topraklarına düştüğü kaydedildi.

20.Ekim.2013

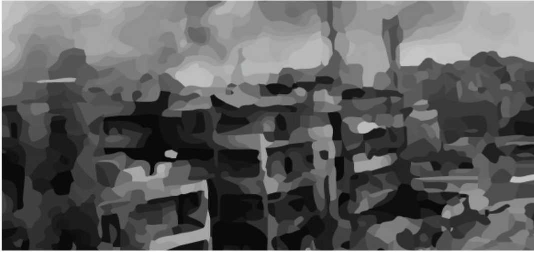
3 Alman Suriye'de Savaş Çıkardı

Azez'de ÖSO'ya bağlı gruplar ile IŞİD arasındaki savaşın da ayrıntıları netleşti. Azez'de bir hastanede yaralıları tedavi eden üç Alman doktorun hastaları kameraya alması üzerine Irak ve Şam İslam Devleti (IŞİD)'e bağlı savaşçılar doktorları tutuklamak istedi.

'Biz burada yaptıklarımı belgeleyerek uluslararası kuruluşlardan maddi destek alıyoruz. Kamera kaydını bu yüzden yapıyoruz' diyerek kendilerini savunan doktorların gözaltına alınmasını engellemek isteyen ÖSO'ya bağlı Kuzey Fırtınası ile IŞİD arasında gerginlik çıktı.

Türkiye sınırına yakın Azez ilçesinde tutulan rehineleri direnişçilerden isteyen örgüt militanları, ret cevabı alınca saldırıya geçti. Saldırı sonucunda Irak ve Şam İslam devleti Azez'i ele geçirdi.

20.Ekim.2013

ÖSO PYD Yöneticileri ile Anlaşma için Temasta

Muhaliflerin bir başka cephede çatıştığı PKK'nın Suriye kolu PYD ile anlaşma zemini aradığı bildirildi. El Nusra ile de çatışan PYD'nin vereceği kararın çatışmaların seyrini de etkileyeceği ifade edildi.

21.Ekim.2013

Muhaliflerden IŞİD'e Karşı Birlik Kararı

Azez'deki çatışmaların ardından Suriyeli muhalifler İdlip'te toplandı. Toplantıdan, Irak Şam İslam Devleti örgütüne karşı ortak hareket etme kararı çıktı.

Toplantıya katılan muhalif grupların oy birliği ile aldıkları kararlara göre Irak ve Şam İslam devleti ile hiçbir işbirliği yapılmayacağı, Türkiye sınırlarındaki muhalif gruplar arttırılacak ve Türkiye'ye yönelik tehitlerin oluşmaması için daha sıkı tedbirler alınacak. Muhalifler ayrıca bundan sonra Suriye içinde marjinal olarak adlandırdıkları grupları barındırmayacaklarını duyurdular.

23.Ekim.2013

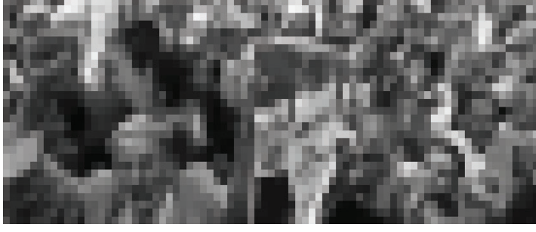
Şebab'dan Kenya'ya: Bu İşgalinizin Cezası

Kenya'nın başkenti Nairobi'deki bir AVM'ye Eş-Şebab örgütü tarafından gerçekleştirilen saldırıda çoğu Batılı misyoner ve diplomat 72 kişi öldü. Saldırıyı gerçekleştiren kişilerin Şebab'a katılan Batılı direnişçiler olması Avrupa'yı şaşkınlığa uğrattı.

Kenya'daki saldırıyı düzenleyen Şebab, 'Somali Müslümanlarının kanı Kenya'nın Hristiyanlarının kanından daha ucuz değil' mesajını verdi.

Bu arada Suriye'de 120 bin insanın Esed rejimi tarafından öldürülmesine bugüne kadar kınama yayınlamayan İran Dışişleri Sözcüsü Marziye Afkam olayı şiddetle kınadıklarını açıkladı

23.Ekim.2013

Müslüman Kardeşler'e Yasak

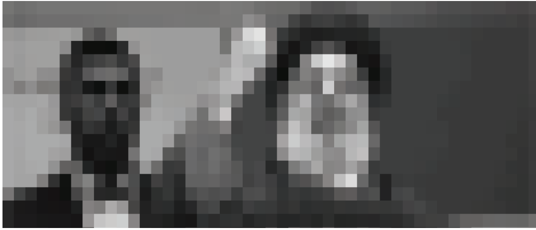
Mısır Devlet televizyonunda yayınlanan habere göre mahkeme kararıyla Müslüman Kardeşler'in ülkedeki tüm faaliyetleri yasaklanırken, Müslüman Kardeşler üyelerinin mal varlıklarına da el konulmasına karar verildi.

Rusya'dan Kur'an'a Yasak!

Rusya'nın güneyindeki Novorossisk'de mahkeme aşırıcılığa yönlendirdiği gerekçesiyle Kur'an-ı Kerim mealini yasakladı. Yasaklanan mealin insanları nefrete ve şiddete yönelttiği iddia edildi.

24.Ekim.2013

Hizbullah Kontrolü Devlete Bıraktı

Hizbullah etkin olduğu Güney Beyrut'taki 44 kontrol noktasını Lübnan ordusuna devretti...

ABD: İran ile Çalışmaya Hazırız

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Jen Psaki, ABD'nin, İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani yönetiminin ciddi diyalog yolunu seçmesi halinde bu ülkeyle çalışmaya hazır olduğunu bildirdi.

25.Ekim.2013

Suriye'deki İslamcılar: Şeriat Bayrağı Altında Birleşin

Suriye'de 11 İslamcı muhalif grup ortak bir açıklama yayınlayarak ülkedeki tüm muhalif grupların şeriat çatısı altında birleşmeleri çağrısında bulundu.

Açıklamada ayrıca, ülkedeki muhalif grupların ana ittifakı durumundaki Suriye Ulusal Koalisyonu'nun otoritesi reddedildi ve 'Yurtdışında kurulan gruplar bizi temsil etmiyor.' denildi.

26.Ekim.2013

Sudan'da İsyan: Devlet Güçleri 24 Kişiyi Öldürdü

Sudan'ın başkenti Hartum'da, hükümetin benzine sübvansiyonu kaldırmasıyla başlayan protestolara devlet güçlerinin saldırması sonucu şu ana kadar en az 24 kişi öldü.

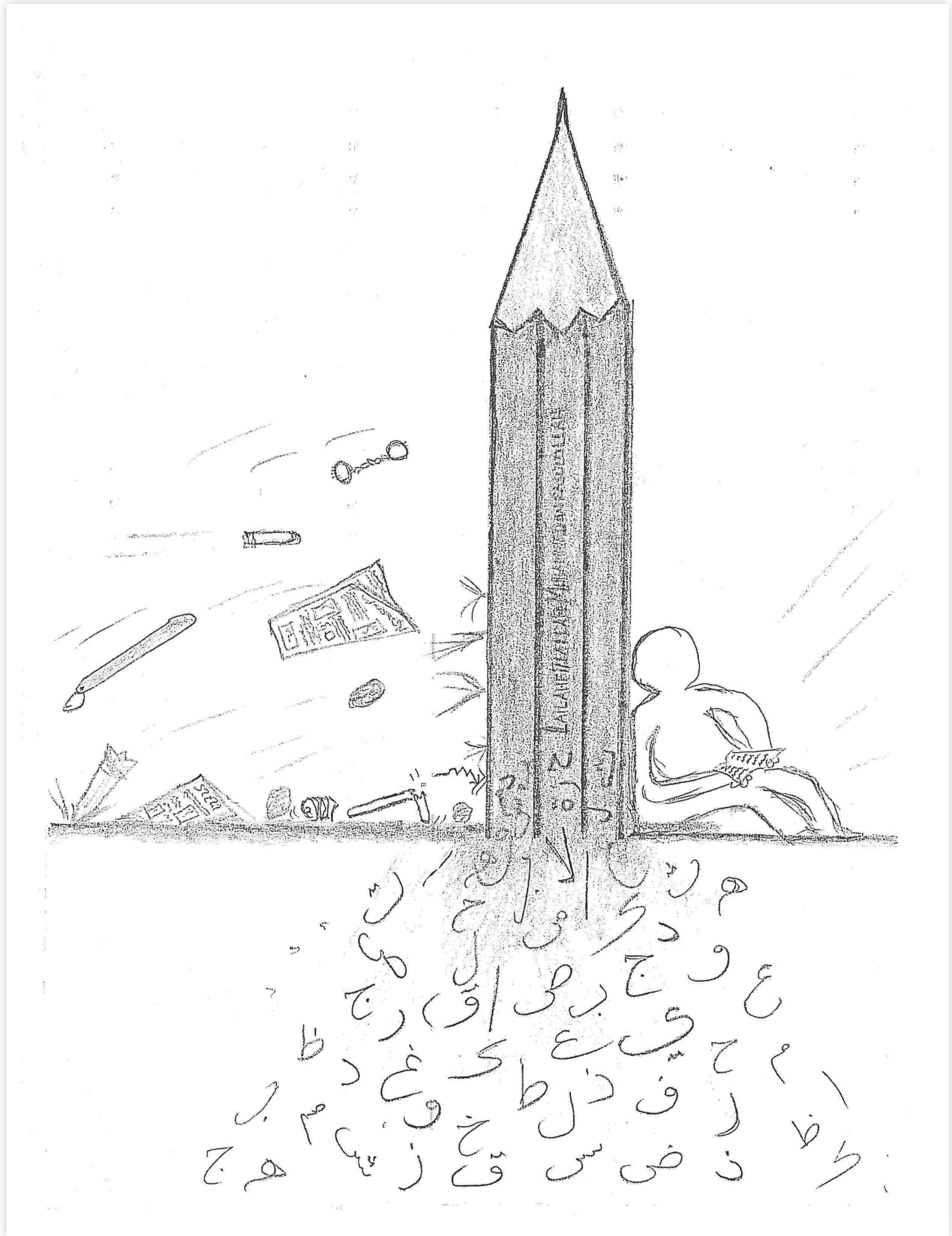
30.Ekim.2013

Filipinler'de 3 Hafta Süren Rehine Krizi Son Buldu

Filipinler'in güneyindeki Zamboanga kentinde yaklaşık 3 haftadır devam eden rehine krizinin sona erdiği bildirildi.

Kriz sırasında 183 militan ile 23 asker ve polis hayatını kaybetmişti. Yaklaşık 100 bin kişi çatışmalar yüzünden evini terk etmek zorunda kalmıştı. Savunma Bakanı krizin bittiğini söyleyerek 'Görevimizi başarıyla tamamladık' dedi.

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”
(39 / Zümer, 17)

